

ஈசாவாஸ்ய உபநிஷதம்

ஈசாவாஸ்ய உபநிஷதம்

தெளிவுரை

பிரக்ஞன்

நூல் விளக்கம்

நூலின் பெயர்	: ஈசாவாஸ்ய உபநிஷதம்
ஆசிரியர்	: ப்ரக்ஞன்
வெளியீடு	: பராபரம்
வகை	: உபதேசம்
முதற்பதிப்பு	: 2018
பக்கங்கள்	: 96
விலை	: அக விழிப்பு
கணினி அச்சு	: ஓம் கிராபிக்ஸ்

ஈசாவாஸ்ய உபநிஷதம்

“ஈசாவாஸ்யம் இதம் ஸர்வம்” என்ற மந்திரத்துடன் ஆரம்பிப்பதால், இது ஈசாவாஸ்ய உபநிஷதம் என்ற பெயர் பெற்றது.

இது, 18 மந்திரங்களே உள்ள சிறிய உபநிஷதம்.

யஜீர் வேதத்தில், கிருஷ்ண யஜீர் வேதம், சக்ல யஜீர் வேதம் என்று இரண்டு பிரிவுகள் உள்ளன. சக்ல யஜீர் வேதத்தில் வாஜஸனேய சம்ஹிதையில் அமைந்துள்ளது இந்த உபநிஷதம்.

இந்த சம்ஹிதையில் 40 அத்தியாயங்களில் கடைசி அத்தியாயம் இதுதான். தத்யங் அதர்வணர் என்ற முனிவர் தனது மகனுக்கு இதனை உபதேசித்தார்.

அவன் ஆசைகள் அற்றவனாகவும், முக்தியில் தீவிர நாட்டம் கொண்டவனாகவும் இருந்ததால், அந்த முனிவர் அவனுக்கு இந்த உபநிஷதத்தை உபதேசித்தார்.

ஒளிக்கு அப்பாலுள்ள ஒன்றைத் தேடும் முயற்சியையும், ஒளிக்கு அப்பால் என்ன உள்ளது? என்பதைப்பற்றியும், கூறும், “ஈச வித்யை” என்பதே, இந்த ஈசாவாஸ்ய உபநிஷத்தின் மையக்கருத்து ஆகும்.

உபநிஷதங்கள் ரிஷிகளின் அனுபவ உண்மைகள் ஆகும். அவைகள், வெறும் படிப்பறிவு கொண்டோ, சம்ஸ்கிருதப் புலமை கொண்டோ? அவற்றின் உண்மையான பொருளை அறிந்துக்கொள்வது என்பது சாத்தியம் அல்ல.

உண்மையான சாதனை என்பது, மனத்தூய்மையுடன் நாம் இறைவனை நோக்கி முன்னேற, முன்னேற இவற்றின் உட்பொருள் நமக்குப் புரியும். மேலும், ஆழமாக இந்த மந்திரங்களின் பொருளை சிந்தித்து, ஆன்மீக சாதனைகளில் ஈடுபட்டால்தான், உபநிஷதங்களை உண்மையாகப் புரிந்து கொள்ளவும் முடியும்.

இந்த உலகம் ஈஸ்வரானால் வியாபிக்கப்பட்டுள்ளது (“ஈசாவாஸ்யம் இதம் ஸர்வம்”) என்று இந்த உபநிஷதம் துவங்குவதிலிருந்து, அந்த ஈஸ்வரனுடைய ஸ்வரூபம் விளக்கப்படுகின்றது.

ஈஸ்வரன் இந்த உலகத்திற்கு நிமித்த காரணமாகவும், உபாதான காரணமாகவும் இருப்பதினால், உண்மையில் இந்த உலகமே ஈஸ்வரனாக இருக்கின்றது.

ஆகவேதான், ஈஸ்வரனால் இந்த உலகமே வியாபிக்கப்பட்டுள்ளது என்ற வாக்கியத்திலிருந்து, ஈஸ்வரனுடைய தன்மை அறியப்படவேண்டும். அதாவது, இந்த உலகத்தை உலகம் என்ற எண்ணத்தினை நீக்கி, ஈஸ்வரன் என்ற எண்ணத்தினை வைக்க வேண்டும் என்று பொருள் சொல்லப்படுகின்றது.

இவ்விதம், ஈஸ்வரனைப்பற்றிய ஞானத்தை கொடுத்து, தியாகத்தினால் உன்னை காப்பாற்றிக் கொள் என்றும், மற்றவர்கள் பொருட்களுக்கு, செல்வங்களுக்கு ஆசைப்படாதே! என்றும் இந்த உபநிஷதம் அறிவுறுத்துகிறது.

உண்மையில், ஈஸ்வரனே எல்லாமாக இருக்கிறது. ஒரு மாடு தன்னைக் கண்ணாடியில் பார்க்குவிட்டு, இன்னொரு மாடு இருப்பதாக நினைத்து அதை முட்டப் போகின்றது.

அதுபோல, ஒரு மனிதன் தன் பிரதிபிம்பத்தைப் பார்க்கிறான். இன்னொரு மனிதன் இருக்கிறான் என்று அவன் நினைக்கிறானா?. இரண்டும் ஒரே பொருள் என்று நினைத்து அவன் சாந்தமாக இருக்கிறான். இப்படியாக, நாம் பார்க்கிற அனைத்துமே ஒன்றுதான் என்று கூறவருகின்றது.

இரண்டாவது என்று எண்ணினால்தான் ஆசை வரும். ஆசை வருவதினால் கோபம் வருகிறது. கோபம் வருவதினால் பாவங்களைச் செய்கிறோம். அதனால், பிறப்பு உண்டாகிறது. எல்லாம் ஒன்று என்ற ஞானம் நமக்கு வந்துவிட்டால், இரண்டாவதாக, வேறு பொருள் இல்லாததனாலே ஆசை இல்லை. பாவம் இல்லை. காரியம் இல்லை. பிறப்பு - இறப்பு இல்லை. துன்பமும் இல்லை.

யாரால், ஞானத்திற்கு வருவதற்கும், தியாகத்திற்கும் தயாராக முடியவில்லையோ? அவர்கள் கர்மயோகப்படி வாழ்க்கையை மேற்கொள்ளப்படுமொழுது, கர்மமானது அவர்களை பந்தப்படுத்துவதற்கு பதிலாக தகுதிப்படுத்துகிறது.

இவ்வாறு ஞான யோகத்தினையும், கர்ம யோகத்தினையும் கூறியபின், அறியாமையில் இருப்பவர்களுடைய நிலை பேசப்படுகின்றது.

அஞ்ஞானிகள் பிறந்து, பிறந்து இறப்பதினால் அவர்கள் தங்களை தாங்களே, அழித்துக்கொள்ள விரும்புகிறார்கள்.

பரப்பிரம்ஹ தத்துவமானது பிரம்மத்தில் ஸ்தூல, ஸுஷூம், காரண சரீரங்களும், அவற்றின் தன்மைகளும், ஏற்றி வைக்கப்பட்டு, பிறகு இவைகள் அனைத்தும் அற்றதாக பரப்பிரம்ஹ தத்துவம் விளக்கப்படுகின்றது.

மெய்பொருளைப் பற்றிய ஞானத்தை அடைந்தவன், தன்னையும் மற்ற உயிரினங்களையும், எவ்விதம் பார்க்கிறான் என்ற ஞானியின் பார்வை கூறப்பட்டு, அவ்வித ஞானத்தின் பலனும் பேசப்படுகிறது.

மேலும், உடல்களும், அதன் தன்மையும் அற்றது ஆகும் தத்துவம் என்று விளக்கப்படுகிறது. ஈசாவாஸ்ய உபநிஷத மந்திரங்கள் எந்த யாக யக்ஞங்களிலும், எந்த கர்மாக்களிலும் பயன்படுத்தும் வழக்கம் இல்லை.

இந்த உபநிஷதம் ஆத்மாவின் (நம் சுயவடிவைவப்பற்றிய) உண்மை நிலையை உணர்த்துவதே அதற்க்குக் காரணம் ஆகும்.

ஆதிசங்கர பகவத்பாதாள் ஈசாவாஸ்ய உபநிஷத்தின் விளக்கவுரையில் துவக்கத்திலேயே ஆத்மாவின் தன்மைகள் என்ன? என்பதை பற்றி மிக அற்புதமாக நம் சுயநிலையை எடுத்துக்கூறியுள்ளார்.

"ஆத்மா பரிசுத்தமானது, பாவத்தால் தீண்டப்படாதது, ஒன்றாக இருக்கும் தன்மையுடையது, என்றும் உள்ளது, சர்ரீசம்பந்தம் அற்றது. எங்கும் நீக்கமற நிறைந்திருப்பது".

இவ்வாறுள்ள பிரம்மநிலையைப் பற்றியே, இந்த உபநிஷதம் இனி கூறப்போகிறது.

வேதத்தின் முற்பகுதியில் கூறப்பட்ட கர்மங்களை மட்டுமே ஆசை வயப்பட்டு செய்வதால், ஸ்வர்கம் முதலான லோகங்கள் பலனாகக் கிடைக்கின்றன. அவ்வாறே, வேதத்தில் கூறப்பட்ட உபாசனைகளை மட்டும் செய்வதால், ஸ்வர்கத்தை

காட்டிலும் மேலானதான, சில புண்ணிய லோகங்கள் பலனாகக் கிடைக்கின்றன.

அதுப்போலவே, கர்மத்தையும், உபாசனைகளையும் சேர்ந்து செய்வதால், பிரஹ்மலோகம் பலனாக அடையப் பெறுகிறது. இதில் பிரஹ்மலோகம் அநித்யமாக இருந்த போதிலும், ஸம்ஸார வாழ்வில் அடையப்படும் உயர்ந்த பலனாக அது கருதப்படுகின்றது.

ஆகவே கர்மத்தையும், உபாஸனையையும் தனித்தனியே செய்வதை உபநிஷத் ஆட்சேபனை செய்து, இரண்டையும் சேர்த்துச் செய்ய வேண்டும் என்று கூறுகிறது.

இதில், கடைசியாக உள்ள நான்கு மந்திரங்கள் பிரார்த்தனைகளாக அமைகின்றன. குறிப்பாக சூர்யதேவனை அழைத்து, சத்தியத்தை மறைக்கின்ற, அறியாமை திரையை நீக்க வேண்டுகல் விடுக்கப்படுகின்றது.

மேலும், மரணகாலத்தில் மனமானது, தான் செய்த நல்ல செயல்களை நினைவு கூறவேண்டும் என்றும், மரணத்திற்குப் பிறகு, நல்ல பாதையில் அழைத்துச் செல்ல வேண்டும் என்றும் வேண்டுகல் விடுக்கப்படுகிறது.

இவ்விதம் ஆத்மதத்துவ விசாரம் நடைபெற்று, பிறகு கர்ம உபாசனா விஷயத்தில் அடையப்படும் பலனைக் கூறி, பிரார்த்தனையுடன் இந்த ஈசாவாஸ்ய உபநிஷதம் முடிவடைகிறது.

இனி ஒவ்வொரு மந்திரமாக அதன் பொருளையும், அதற்கான விளக்கத்தையும் காண்போம்.

எந்த ஒன்றையும் செய்யும்போது, அதற்குரிய மனநிலை இருக்க வேண்டியது இன்றியமையாதது. எந்தக்காரியத்தைச் செய்கின்றோமோ? அதற்குரிய மனநிலையை வரவழைத்துக் கொண்டு, அதன்பிறகு, அந்தச் செயலில் ஈடுபடுவது சிறப்பான பலனைக்கொடுக்கும்.

நமது கோவில்களில் பல சுற்றுப்பிரகாரங்கள் உள்ளதின் உண்மையான காரணம் இதுவே ஆகும். ஒவ்வொரு பிரகாரத்தினை சுற்றி வரும் போதும், இறைவனைத்தவிர, மனதின் மற்ற எண்ணங்களை எல்லாம் ஒவ்வொன்றாக விட்டு, விட்டு கடைசியாக, கருவறை சென்று இறைவனை தரிசிக்கும் பொழுது, நம்மால் முழுமனதுடன் தெய்வ சிந்தனையில் ஈடுபடமுடிகிறது.

ஈசாவாஸ்ய உபநிஷதம்

அதுப்போல, இந்த அனுபூதிக் கருவூலமான இந்த உபநிஷதங்களைப் படிக்கத் துவங்குவதற்கு முன்பு, நமது சிந்தனையை அவற்றுடன் இணைக்க, இந்த சாந்தி மந்திரங்கள் உதவுகின்றன.

மேலும், உபநிஷதங்களின் உண்மைப் பொருளை வெறும் மொழிப் புலமையால் உணரமுடியாது. பணிவுடனும், வழிபாட்டு உணர்வுடனும், அணுகும்போது மட்டுமே, அதனைப் புரிந்துக் கொள்ள முடியும். அத்தகைய மனப்பான்மையை மனதில் கொள்வதற்காக, இந்த மந்திரங்கள் முதலில் ஓதப்படுகின்றன.

சாந்தி மந்திரம்

ॐ पूर्णमदः पूर्णमिदं पूर्णात्पूर्णमुदच्यते ।
पूर्णस्य पूर्णमादाय पूर्णमेवावशिष्यते ॥
ॐ शान्तिः शान्तिः शान्तिः ॥

ஓம் பூர்ணமதஃ பூர்ணமிதம் பூர்ணாத் பூர்ணமுதஃச்யதே |
பூர்ணஸ்ய பூர்ணமாதாய பூர்ணமேவாவசிஷ்யதே ||
ஓம் சாந்தி! சாந்தி!! சாந்தி!!!

Om pūrṇamadaḥ pūrṇamidaṁ pūrṇātpūrṇamudacyate |
pūrṇasya pūrṇamādāya pūrṇamevāvaśiṣyate ||
om śāntiḥ śāntiḥ śāntiḥ ||

பொருள்:-

பூர்ணம் - முளுமையான(வர்)

அதஃ - அந்த (ஈஸ்வரன்)

இதம் - இந்த (ஜீவன்)

- பூர்ணாத் - முழுமையானதிடமிருந்து
பூர்ணமுதச்யதே - முழுமையாகத் தோன்றியுள்ளது.
பூர்ணஸ்ய - முழுமையிலிருந்து
பூர்ணமாதாய - முழுமையை எடுத்துவிட்டால்
பூர்ணமேவ - முழுமை மட்டும்
அவசிஷ்யதே - எஞ்சியுள்ளது.
சாந்தி - அமைதி.

விளக்கம்:-

அந்த ஈஸ்வரன் முழுமையானவன். இந்த ஜீவன் முழுமையானவன். முழுமையான ஈஸ்வரனிடமிருந்து, முழுமையான ஜீவன் தோன்றியுள்ளான். அத்தகைய முழுமையிலிருந்து, முழுமையை எடுத்த பின்பும், அங்கு முழுமை மட்டுமே எஞ்சியுள்ளது.

ஓம் அமைதி! அமைதி!! அமைதி!!!

ஒரு புதிரின் வாயிலாக, இந்த உலகத்தை விளக்க முற்படுகின்ற மந்திரம் ஆகும். இறைவன் முழுமையானவராக, பூரணமானவராக இருக்கிறார். அவரிடமிருந்தே இந்த முழுமையான உலகம் தோன்றியுள்ளது. இருப்பினும், தனது பூரணத்துவம் சிறிதும் குறையாமல், முழுமையாகவே இருக்கிறார். இதனை மூன்று வழிகளில் புரிந்துக் கொள்ளலாம்.

1. ஒரு தீபத்திலிருந்து எண்ணற்ற தீபங்களை ஏற்ற முடியும். இதனால் முதல் தீபத்தின் முழுமை கெடுவதில்லை. அதிலிருந்து ஏற்றப்பட்ட மற்ற தீபங்களும் முழுமையாக, நிறைந்த ஒளி தருவனவாக இருக்கும்.
2. நாம் எத்தனையோ நபர்களை, உறவுகளை நேசிக்கிறோம், முழுமையாக அவர்களிடம் அன்பு வைக்கிறோம். இதனால் நம்மிடமுள்ள அன்பு குறைந்து விட்டது என்று கூறமுடியாது. நம்முடைய அன்பை எத்தனை பேருக்கு வேண்டுமானாலும் குறையாமல் கொடுக்க முடியும்.

3. ஒரு செடியில் எத்தனையோ பூக்கள் மலர்கின்றன. ஒவ்வொரு பூக்களும் முழுமையாக உள்ளது. முழுமையான பூக்களைத் தருவதால் செடியின் முழுமை எந்த விதத்திலும் குறைவதில்லை. ஏனெனில் செடியின் முழுமை வேறு, பூக்களின் முழுமை வேறு.

அதுப்போலவே, இறைவனிலிருந்து எத்தனையோ முழுமையான உலகங்களும், அண்ட சராசரங்களும் தோன்றலாம். ஆயினும் இறைவனது முழுமை ஒருபோதும் குறைவதில்லை.

இறைவனின் முழுமை என்பது, இந்த உலகங்களின் தோற்றத்தினாலோ, மறைவினாலோ பாதிக்கப்படாத ஒன்று. இறைவனிலிருந்து தோன்றியதால், இந்த உலகமும் இறை அம்சம் பொருந்தியது என்பதுதான், இந்த சாந்தி மந்திரத்தின் கருத்து. இந்த உண்மையை உணர்ந்து வாழ்ந்தால், நம்முடைய சாதாரணமான வாழ்க்கையே நம்மை இறை நெறியில் அழைத்துச் செல்ல வல்லதாகிவிடும்.

வேத மந்திரங்கள் அனைத்தும் இறுதியில் ஓம் சாந்தி: சாந்தி: சாந்தி: என்று நிறைவுறுவதைக் காணலாம். சாந்தி என்றால், அமைதி என்று பொருள். இதை நாம் மூன்று

விதமான தடைகளிலிருந்து விடுபடுவதற்காக, மூன்று முறை சொல்லப்படுகிறது.

1. ஆத்யாத்மிகம் - நம்மால் வரும் தடை, உடல் நோய், மனப்பிரச்சனை போன்றவைகள்.
2. ஆதி ஷௌதீகம் - பிறர், பிற உயிர்களால் வரும் தடை.
3. ஆதி தைவிகம் - இயற்கை சக்திகளால் வரும் தடை. மழை, இடி, வெள்ளம், தீ போன்றவற்றால் வரும் தடைகள்.

இவ்வாறு, சாந்தி மந்திரத்தினை மூன்று முறை சொல்வதன் மூலம், இந்த மூன்று வகையான தடைகளை தகர்த்து, அதிலிருந்து விடுபட்டு, இந்த உபநிஷத்தினை படிப்பதற்கான நமது முயற்சி முழுமையாக வெற்றி பெற வேண்டும் என பிரார்த்திக்கிறோம்.

அறுதி உண்மையான பரம்பொருளை அடைய வேண்டுமானால் முதலில் ஒளியை அடைந்தாக வேண்டும். அதற்கு, நம் அன்றாட வாழ்க்கையை விட்டு ஓடுவதல்ல நம் நோக்கம், நாம் வாழவேண்டிய முறையில் வாழ்க்கையை

வாழ்வது எப்படி? என்பதனை அறிந்து, அதன்படி வாழ்ந்தால் அதுவே, ஓர் ஆன்மீக சாதனையாக மாறிவிடுகின்றது.

உரிய முறையில் வாழ்வதற்கான உயர் நிலையை அடைய, முதல் மற்றும் இரண்டாவது படிகளாக முதல் இரண்டு மந்திரங்கள் நம் கையைப் பிடித்து படிகற்களில் ஏற்றுகின்றன.

உபநிஷத மந்திரங்கள்

ॐ ईशावास्यमिदम सर्वं यत्किं चजगत्यां जगत् ।
तेन त्यक्तेन भुञ्जीथा मा गृधः कस्य स्विद्धनम् ॥ १ ॥

ஈசா வாஸ்யம் இத³ம் ஸர்வம் யத்கிஞ்ச ஜக³த்யாம் ஜக³த் |
தேன த்யக்தேன பு⁴ஞ்ஜீதா² மா க்³ருத⁴: கஸ்ய ஸ்வித்³த⁴னம் ||

Om īśāvāsyamidam sarvaṁ yatkiṁ cajagatyāṁ jagat |
tena tyaktena bhujñīthā mā gr̥dhaḥ kasya sviddhanam || 1

பொருள்:-

ஈசா வாஸ்யம் - ஈஸ்வரனால் வியாபிக்கப்பட்டுள்ளது

இத³ம் ஸர்வம் - இவையனைத்தும்

யத்கிஞ்ச ஜக³த்யாம் ஜக³த் - பூமியில் உள்ள யாதொன்றும்

தேன த்யக்தேன - தியாகத்தால்

பு⁴ஞ்ஜீதா - காப்பாற்றிக்கொள்

கஸ்யவித் - மற்றவர்களுடைய

த4னம் - பொருட்களையும், செல்வங்களையும்

மா க்3ருத4: - அபரிகரிக்காதே, ஆசைக்கொள்ளாதே

விளக்கம்:-

1. மாறுதலுக்குட்பட்ட, ஐந்த உலகத்திலுள்ள அனைத்தும் ஈஸ்வரனால் நிறைக்கப்பட்டுள்ளது. அதை உணர்ந்துக் கொண்டு, அனைத்தையும் பொதுவெனக் கருதும், தியாக சிந்தையுடன், ஐந்த உலகை காப்பாற்றிக் கொள். மற்றவர்கள் செல்வத்துக்கு ஆசைப்படாதே.

உலகம், அதன் செல்வங்கள், அவைகள் தரும் சுகபோகங்கள் என எல்லாமே, வந்து, போகின்றவைகள். அதாவது, தோன்றி, மறைபவைகள். இன்று இருப்பது, நாளை இருப்பதில்லை. ஆகவே, அவைகள் அனைத்துமே மாறுதலுக்கு உட்பட்டவைகள்.

ஆகவே, என்றும் மாறாத, நிலையான இன்பம் அல்லது அமைதி என்பது, தோன்றி, மறையும் இந்த உலகிலிருந்து

எதிர்பார்க்க முடியாது. அதை அறியாமல், நாம் ஒவ்வொருவரும் நிலையான இன்பத்தினையும், அமைதியையும் இந்த உலகப் பொருட்களில் தேடுகிறோம்.

ஆனால், உண்மையான ஆனந்தம் பெற என்ன வழி?

அதாவது, எல்லாவற்றிலும் இறைவனை காண்பதின் வாயிலாக, நாம் நிலையான ஆனந்தத்தை அடைய முடியும்.

எல்லாவற்றிலும் இறைவனைக் காண்பது என்றால் எப்படி?

நீ உன் மனைவியோடு சுகமாக வாழலாம், அவளை கைவிட வேண்டும் என்ற அவசியம் இல்லை. ஆனால் அவளிடம் கடவுளைக் காணவேண்டும். அவ்வாறே, உங்கள் குழந்தைகளில் இறைவனைக் காணுங்கள். எல்லாவற்றிலும் இப்படியே. வாழ்விலும், சாவிலும், இன்பத்திலும், துன்பத்திலும் எல்லாவற்றிலுமே இறைவன் சமமாக நிறைந்திருக்கிறார்.

நாம் நமது கற்பனையால், நமது அனுமானத்தினால் உண்மை என நினைத்து உருவாக்கிக் கொண்டிருக்கும்

இந்த உலகத்தை அகத்திலே மனதினால் துறந்து விட வேண்டும். அதைவிடுத்து, புறத்திலே, அனைத்தையும் துறப்பது அல்ல.

ஏனென்றால், இந்த உலக அனுபவம் முழுமையான அனுபவத்தை, ஆழமற்ற அறிவை, நமது சொந்த பலவீனத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது. ஆதலால், இதைத் துறந்து விடுங்கள். நாம் உடும்புப்பிடியாக பிடித்துக்கொண்டிருக்கும் இந்த உலகம், நம்முடைய கற்பனையில் தோன்றிய பொய்யான உலகம். அதை விட்டு விடுங்கள். நன்றாக கண்களைத் திறந்து பாருங்கள். இப்படிப்பட்ட ஓர் உலகம் எப்போதுமே இருப்பதில்லை என்பதனை நன்கு உணருங்கள்.

இதை ஒரு உதாரணத்தின் வாயிலாக தெளிவு பெறலாம் எப்படி?

நீங்கள் ஒரு திரைப்படத்திற்கு செல்கின்றீர்கள், அங்கு திரையரங்கத்தினுள் அமர்ந்துப் படம் பார்க்கும் பொழுது, உங்களை மறந்து அங்கு காணுகின்ற காட்சியில் ஒன்றி விடுகிறீர்கள்.

ஈசாவாஸ்ய உபநிஷதம்

அந்த காட்சியில் வருகின்ற மாளிகையினுள் நீங்களே இருப்பது போலவும், அங்கு நடைபெறுகின்ற செயல்களை நீங்கள் கூடவே இருந்து பார்ப்பது போலவும் தோன்றுகின்றன.

இந்த ஆழ்ந்த மாயாதோற்றத்தின் இடையில் மின்சாரம் போனதினால் படம் திரையில் தெரியாமல் வெறும் ஒரு வெள்ளை திரை மட்டுமே காட்சிக்கு தெரியும். அப்பொழுதான் நீங்கள் உங்கள் சுய நினைவிற்கு வந்து, திரையரங்கில் அந்த திரை மட்டுமே உண்மை, மற்ற காட்சிகளெல்லாம் மாயை (பொய்) என்பது புரியும். இதுதான் உண்மை.

அதுப்போல, இந்த உலகியல் காட்சிகள் உங்கள் பார்வையிலிருந்து மறையும் ஒரு நாள்தான் உங்கள் மரண நாள் ஆகும்.

அன்று, இந்த மாயை விடுபட்டு இறைவன் மட்டுமே உண்மை எனத்தெரியும். ஆனால், வந்த நோக்கம் புரியாமல் போனதால், தொழில் நுட்பக்கோளாறு காரணமாக, திரைப்படம் பாதியிலேயே நின்று, பாதி படத்தில் திரை அரங்கினை விட்டு வெளியேறியது போல, நாம் இந்த உலகினை உண்மையென நினைத்து, இதுவரை வாழ்ந்த வாழ்வின் அறியாமையின் காரணமாக இந்த உலகை விட்டு வெளியேற வேண்டியிருக்கும்.

அது ஒரு மாயை, கனவு. இருந்தது இறைவன் மட்டுமே, இருப்பதும் இறைவன் மட்டுமே. குழந்தையில், கணவனில், மனைவியில் எல்லாவற்றிலும் இருப்பவர் அவரே, தீயவரில் இருப்பவரும் அவரே, பாவத்தில், புண்ணியத்தில் இருப்பவரும் அவரே, பாவியாக இருப்பவரும் அவரே, வாழ்விலும் சாவிலும் அவரே இருக்கிறார். எங்கும் இருப்பவர் அவர். எல்லாம் அவருடையது, வேறு யாருடையதும் அல்ல.

எனவே, நாம் நிலையென என்னும் செல்வத்தின்மீது வைக்கும் ஆசைகள் அனைத்தும் அற்பமானவைகள். மனம் என்ற மாயா சக்தியினால் தோன்றி, மறைகின்ற அவைகள் அனைத்தும் இறைவனுக்கு உரித்தானவைகள் என்ற தியாக சிந்தனையுடன் அவைகளை அனுபவிக்குமாறு, இந்த மந்திரத்தின் வாயிலாக இந்த உபநிஷதம் கூறுகின்றது.

இதுவே, நீங்கள் ஏறும் முதற்படி.

முதல் மந்திரத்தில் எல்லாம் இறைவனுடையது, எல்லாம் அவன் அம்ஸம் என்ற தியாக சிந்தனையுடன் வாழ்வதால் பற்றின்மை உண்டாகின்றது எனக் கண்டோம்.

कुर्वन्नेवेह कर्माणि जिजीविषेच्छतम समाः ।
एवं त्वयि नान्यथेतोऽस्ति न कर्म लिप्यते नरे ॥ २॥

குர்வன்னேவேஹு கர்மாணி ஜிஜீவிஷேச்சதம் ஸமா: |
ஏவம் த்வயி நான்யதேதோஸ்தி ந கர்ம லிப்யதே நரே || 2

kurvanneveha karmāṇi jijīviṣecchatam samāḥ |
evaṁ tvayi nānyatheto'sti na karma lipyate nare || 2

பொருள்:-

குரவன் ஏவ இஹ - நாம் உலகத்தில் வாழ்ந்து
கொண்டிருக்கும்போது

கர்மாணி - வேதத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள
கடமைகளை செய்து கொண்டு,

சதம் ஸமா: - நூறு வருடங்கள் அதாவது எவ்வளவு
வருடங்கள் வாழ்வதற்கு பிராரப்தம் இருக்கின்றதோ அவ்வளவு
நாட்கள்

ஜிஜீவிஷேத் - வாழ்வதற்கு விருப்பம் கொள்ள
வேண்டும்.

ஏவம் - இப்படி வாழ விரும்புகின்ற

த்வயி நரே - மனிதனாகிய உனக்கு

இதஹ - இவ்விதம் செயல்பட்டு கொண்டிருப்பதை தவிர

அன்யதா ந அஸ்தி - வேறு வழி கிடையாது

கர்ம லிப்யதே - இவ்விதம் செயல் செய்து
வாழ்வதினால் அந்த செயல்களினால் பந்தப்படாமல்
இருக்கலாம். அதாவது கர்மயோகப்படி செயல்களை செய்து
கொண்டிருக்க வேண்டும்.

விளக்கம்:-

2. கடமைகளைச் செய்தபடியே நூறு ஆண்டுகள் வாழ விரும்ப வேண்டும். உலகை அனுபவித்து வாழ விரும்புகின்ற உன்னைப் போன்றவர்களுக்கு செயலில் ஈடுபடுவதைத் தவிர, வேறு வழியே கிடையாது. ஆனால், இவ்விதம் வாழ்வதால், அந்த செயலானது உனக்கு பந்தத்தை உண்டு பண்ணாது.

உலகில் வாழவேண்டும் என்றால், அதற்குச் செயல் செய்தாக வேண்டும். கடமைகளைச் செய்யாமல் யாரும்

வாழவே முடியாது. அதாவது, எந்த வேலையைச் செய்தாலும், அதற்குண்டான விளைவு ஒன்று நிச்சயம் இருக்கும். அது, நல்லதாகவும், கெட்டதாகவும் இருக்கலாம். அல்லது, இரண்டும் கலந்ததுவாகவும் இருக்கலாம்.

ஆனால், அதன் விளைவு ஒன்று இருந்தே தீரும். அந்த விளைவு எதுவானாலும், அது நம்மை பிணைக்கிறது. மேலும், அதற்கான ஒரு பதிவை, நம் மனதில் உண்டாக்குகிறது. அந்தப்பதிவானது, மேலும் சில செயல்களை நம்மைச் செய்யுமாறு தூண்டுகின்றது. அதன்காரணமாக, மீண்டும் அது சம்பந்தமான வேலைகளைச் செய்கிறோம். இவ்வாறு, நம் வேலைகள் தொடர்கின்றன. இது நம்முடைய தொடர் பிறவிக்கு வழியாகிறது.

ஆனால், உலகை இறைவனுக்கு உரியதாகக் கண்டு, அவரது சொத்திற்கும், சுகத்திற்கும் ஒரு பொறுப்பாளனைப் போன்று நாம் வாழ்ந்தால், அந்த சிந்தையுடன் செயல் படுகின்ற செயலினால் வருகின்ற பலன்கள் நம்மை எதனுடனும் பிணைக்காது.

இவ்வாறு, பலன்கள் நம்மை பிணைக்காததால், அதன் வாயிலாக உண்டாகின்ற பாவ, புண்ணியங்கள் நம்மை

சேராது. ஆக, அத்தகைய வேலைகள், நம்முடைய அக வளர்ச்சிக்கான, ஓர் ஆன்மீக சாதனையாக மாறிவிடுகிறது.

உலகினை இறைவனுக்கு உரியதாகக் கண்டு, அதற்கேற்ப கடமைகளைச் செய்து வரும்பொழுது, அதுவே ஆன்மீக சாதனையாக ஆகின்றது. உலகில் இறைவனை காண்பது எப்படி? அதற்கு, முதலில் நம்மில் நாம் இறைவனை காண்பதுதான்.

அதாவது, நாம் யார்? என்று நம்மை, நாமே விசாரிப்பதுதான்.

உடல், மனம், பிராணன், புத்தி, ஆன்மா என்ற ஐந்தின் தொகுதியே நாம். மனம், பிராணன், மற்றும் புத்தியின் தொகுதியே ஜீவன் அல்லது உயிர் எனப்படுகின்றது. ஆனால், எங்கும் நிறைந்தவரான இறைவன் நம்மில் அறிவாக உள்ளார். நம்மில் உள்ள அந்த இறையம்சமே ஆன்மா. அதுவே நமது உண்மை இயல்பு. அந்த ஆன்மாவை அறிய வேண்டும். இறையம்சமான ஆன்மாவை நாம் அறிவதுதான் உலகில் இறைவனை காண்பதற்கான ஒரே வழி.

असूर्या नाम ते लोका अन्धेन तमसाऽऽवृताः ।
ताम स्ते प्रेत्याभिगच्छन्ति ये के चात्महनो जनाः ॥३॥

அஸூர்யா நாம தே லோகா அந்தே⁴ன தமஸாவ்ருதா: |
தாம்ஸ்தே ப்ரேத்யாபி⁴க³ச்ச²ந்தி யே கே சாத்மஹனோ ஜனா: ||

3

asurvā nāma te lokā andhena tamasā”vrtāh |
tāmste pretyābhigacchanti ye ke cātmahano janāḥ || 3

பொருள்:-

அஸூர்யா நாம - தூர்யன் இல்லாத என்ற
அஸூர்யா பெயருடைய

தே லோகோ - எந்த லோகங்கள் உண்டோ அவைகள்

அந்தே⁴ன தமஸ - ஆத்மஞானம் இல்லாத
அறியாமை என்ற அடர்ந்த இருளால்

ஆவ்ருதா - மூடப்பட்டுள்ளது. இங்கே லோகங்கள்
என்பதற்கு சரீரங்கள் என்று பொருட் கொள்ளப்படுகிறது.
அக்ஞானிகளுக்கென்று படைக்கப்பட்ட சரீரங்கள். இந்த
உடலின் மீது அதிகப்பற்று கொண்டு வாழ்பவர்களே அசுரர்கள்
என்று கூறப்படுகின்றனர்.

யே தே ஆத்மனஹ - எந்த மனிதர்கள் ஆத்மாவான
தன்னை அழித்துக் கொள்கின்றார்களோ

தான் தே - அவர்கள் மேலே சொல்லப்பட்ட
சரீரங்களை

ப்ரேத்ய அபி கச்சந்தி - இந்த சரீரத்தை விட்ட பிறகு
அடைகிறார்கள்

விளக்கம்:-

3. தங்களை அறியாமல் அழித்துக்கொள்கின்ற மனிதர்கள்
எவரோ, அவர்கள் அஸூர்யா என்ற சூரியனை உதிக்காத
காரிநுளினால் மூடப்பட்டுள்ள உலகங்களை
அடைகிறார்கள்.

இவர்கள் ஆசை வசப்பட்டு, உடம்புடனும், மனத்துடனும்
தம்மை பிணைத்துக் கொண்டு, உலகின் சுகபோகங்களை
நாடி, வெளி விசய, சுகங்களில் அதிகம் கவனம் செலுத்து
கின்றார்கள். இவர்கள், மீண்டும், மீண்டும் பிறப்பு - இறப்பு
என்ற சம்ஸாரத்திற்கு உள்ளாகின்றார்கள்.

மாறாக, ஆன்மாவுடன் தம்மை ஒன்று படுத்திக் கொண்டு தன்னுள்ளேயே அக நாட்டம் செலுத்தினால், இறை நிலையை அடைந்து மரணத்தை வெல்லமுடியும். அதாவது பிறவியற்றவர்களாகிறோம்.

இதை தவிர்த்து ஆன்மாவை நினைக்காமல் உடலே உண்மை என்று வாழ்பவர்களை இந்த மந்திரம் 'ஆன்மாவை அழிப்பவர்கள்' என்று குறிப்பிடுகின்றது.

அதாவது, ஆன்மாவை யாராலும் அழிக்க முடியாது, அதற்கு நிகரான குற்றத்தைச் செய்பவர்கள் என்று பொருள். அத்தகையவர்கள் மரணத்திற்கு பிறகு, சூரியனே உதிக்காத இருண்ட உலகங்களை அடைகிறார்கள்.

அதாவது, தொடர் பிறவிக்கு உள்ளாகி, துன்பத்தில் விழுகிறார்கள். இந்தத் துன்பத்திலிருந்து விடுபடவேண்டும் என்றால், மனதை மேம்படுத்துகின்ற சித்த சுத்திக்கான அக வளர்ச்சியில் ஈடுபடவேண்டும். ஆன்மாவை தேட வேண்டும்.

அந்த ஆன்மாவை அறிந்து அதனுடன் ஒன்று படுத்திக்கொண்டு வாழும்போது, இறை நிலை அடைகிறோம்.

अनेजदेकं मनसो जवीयो नैनद्देवा आप्नुवन्पूर्वमर्षत् ।
तद्धावतोऽन्यानत्येति तिष्ठत्तस्मिन्नपो मातरिश्वा दधाति ॥४॥

அனேஜத்³ ஏகம் மனஸோ ஜவீயோ நைனத்³தே³வா
ஆப்நுவன்பூர்வமர்ஷத் |
தத்³தா⁴வதோ³ன்யானத்யேதி திஷ்ட²த் தஸ்மின்னபோ
மாதரிஸ்வா ததா⁴தி ||

4

anejadekam manaso javīyo nainaddevā
āpnuvanpūrvamarṣat |
taddhāvato'nyānatyēti tiṣṭhattasminnapo mātariśvā dadhāti
||

4

பொருள்:-

தத்³ - அந்த ஆத்மா

அனேஜத் - சலனமற்றது, அசைவற்றது, தன்னுடைய
நிலையிலிருந்து என்றும் மாறாமல் இருப்பது

ஏகம் - ஒன்றாகவே இருக்கிறது

மனஸ: ஜவீயஹ - மனதைக்காட்டிலும் வேகமானது.
ஏனத் - இந்த ஆத்ம தத்துவத்தை

தேவா: - நம்முடைய இந்திரியங்களால்

ந ஆபனுவன் - அடைய முடியாது, அறிந்துக் கொள்ள முடியாது. இது புலன்களுக்கு விஷயமாக இல்லாததால் அவைகளால் கிரகிக்க முடியாது

பூர்வம் அர்ஷத் - மனதுக்கு முன்னாடியே சென்றுவிடுவதால் புலன்களால் அறியப்பட முடியவில்லை. புலன்கள் மனதைச் சார்ந்திருப்பதால்தான் இந்த நிலை

தத்3 - இந்த ஆத்மா

தா4வத் அன்யானதஹ - ஓடுகின்ற மற்றவைகளையும்

அத்யேதி - கடந்து சென்று கொண்டிருக்கின்றது

திஷ்டத் - நின்று கொண்டிருக்கிறது. ஆத்மாவானது எங்கும் வியாபித்திருப்பதால் இதை தாண்டி வேறொன்றும் கிடையாது என்று குறிப்பிடப்படுகிறது

தஸ்மின் - ஆத்மா இருக்கின்ற காரணத்தால்

அபஹ - எல்லா செயல்களையும்

மாதரிஸ்வா ததா4தி - ஹிரண்யகர்ப்பன்
பிரித்துக் கொடுக்கிறார்.

அதாவது, ஈஸ்வரனே ஹிரண்யகர்ப்பனாக தோன்றி
அனைத்து செயல்களையும் விதவிதமான தேவதைகளுக்கு
பிரித்துக் கொடுக்கின்றார். தானே விதவிதமான
தேவதைகளாக தோன்றி கொண்டுமிருக்கிறார்.

விளக்கம்:-

4. இந்த ஆன்மா அசைவற்றது. ஒன்றையானது, அதாவது
அனைவருக்குள் னும் ஒன்றையாக இருக்கிறது.

எப்படிப்பட்ட அறிவினால் ஒருவன் தன்னை அழித்துக்
கொள்வதில்லையோ அப்படிப்பட்ட அறிவை இங்கு உபநிஷத்
கொடுக்கிறது. இது இந்த ஞானத்தை நேரடியாக விளக்க
வில்லை. ஏனென்றால் அது ஒரு பொருளாக இல்லாமல்
இருப்பதால் அதை மறைமுகமாக புகட்டுகிறது.

அதாவது, **அத்யாரோப - அபவாதம்** என்ற முறையில் ஆத்ம ஞானத்தை நமக்கு உபதேசிக்கிறது. அத்யாரோபம் என்பது, ஒரு பொருளின் மீது அதற்கப்பாற்பட்ட வேறொரு பொருளை தெரிந்தே ஏற்றி வைத்தலாகும். தெரியாமல் ஏற்றி வைத்தால் அதற்கு அத்யாஸம் என்று பெயர். **அபவாதம்** என்பது ஏற்றி வைத்ததை நீக்கி விடுதலாகும்.

அக்ஞானிகள் உண்மையான வஸ்துவின் மேல் அனாத்மா வஸ்துவை பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்ற காரணத்தால் உபநிஷத் இந்த முறையை கையாண்டு உபதேசிக்கிறது. எனவே முதலில் ஜீவனின் பார்வையை, அவஸ்துவை இருப்பதாக ஏற்றுக் கொண்டு பிறகு அதனுடைய மித்யா தன்மையை உபதேசிக்கிறது. அதன் மூலம் அவனிடத்தில் உள்ள அறியாமையை நீக்கி ஆத்ம தத்துவமானது விளக்கப்படும்போது, நன்கு புரிந்து விடுகிறது. பிரம்மனான ஆத்மாவின் மீது நம்முடைய மூன்று சரீரங்களும் ஏற்றி வைக்கப்படுகிறது. அறியாமையில் இருப்பவர்கள் இந்த மூன்று சரீரங்களைத்தான் நான் என்று சுபாவமாக புரிந்து கொண்டு இருக்கிறார்கள்.

மனதைக்காட்டிலும் வேகமாகச் செல்லக்கூடியது. அதனை இந்திரியங்கள் அடைய இயலாது. ஏனெனில் மனம் இதனை அடைவதற்கு முன்பே இது சென்றுவிடுகிறது.

ஒடுகின்ற தனக்கு வேறாக உள்ள இந்திரியங்களை இது முந்துகிறது. அதே சமயம் அது அசைவற்று இருப்பதால் பிராணன் அனைத்தையும் இயக்குகிறது. அதன் இருப்பில் ஹிரண்யகர்பர் பலன்களை வகுத்துக் கொடுக்கிறார்.

ஒரு பொருள் அசையவோ, இயங்கவோ வேண்டுமானால் அந்த இயக்கத்திற்கு ஓர் இடம் வேண்டும். எங்கும் நிறைந்த ஒன்று எங்கே அசையும்? எனவேதான் ஆன்மா அசைவற்றது.

மனம் புறப்பொருட்களை நினைக்கும் பொழுது, அது வெளியில் சென்று அந்தப் பொருளின் வடிவை எடுப்பதாக நமது தத்துவ நூல்கள் கூறுகின்றன. இதுவரை விஞ்ஞானம் கண்டறிந்துள்ள ஒலியின் வேகத்தை விட, ஒளியின் வேகத்தை விட மிக மிக வேகமாக மனம் சென்று அந்தப் பொருளின் வடிவை எடுக்கிறது.

அவ்வளவு வேகமாக மனம் சென்றாலும், மனம் செல்வதற்கு முன்பாகவே, அங்கே 'ஆன்மா' என்ற இறைவன் இருக்கின்றார். எனவேதான் மனத்தை விட விரைவானது ஆன்மா என்ற அறிவு, அது நிலையாக நின்றபடியே

அனைத்திற்கும் முன்னால் செல்கிறது. அது, ஓடுகின்ற அனைத்தையும் முந்துகிறது என்றெல்லாம் கூறப்பட்டது.

உண்மை என்னவெனில், எந்த ஓர் இயக்கமும் நடைபெற வேண்டுமென்றால் இயங்காத ஒன்று அதற்கு ஆதாரமாக வேண்டும். உதாரணமாக, ஒரு ரயில் வண்டி ஓடவேண்டுமானால் அதற்கு அசையாத தண்டவாளம் ஆதாரமாக வேண்டும். திரைப்படம் இயங்க வேண்டுமானால், அதற்கு அசையாத ஒரு திரை ஆதாரமாக வேண்டும். அவ்வாறே, இந்த உலகின் இயக்கங்கள் அனைத்திற்கும் பிராணன் (காற்று) தேவைப்படுகின்றது. இந்த அசைகின்ற பிராணன் இயங்குவதற்கு அசைவற்ற 'ஆன்மா' ஆதாரமாக உள்ளது.

तदेजति तन्नैजति तदूरे तद्वन्तिके ।
तदन्तरस्य सर्वस्य तदु सर्वस्यास्य बाह्यतः ॥५॥

தத்³ ஏஜதி தன் நைஜதி தத்³ தூ³ரே தத்³வந்திகே |
தத்³ அந்தர அஸ்ய ஸர்வஸ்ய தத்³ உஸர்வஸ்யாஸ்ய
பா³ஹ்யத: ||

5

tadejati tannaijati taddūre tadvantike |
tadantarasya sarvasya tadu sarvasyāsyā bāhyataḥ || 5

பொருள்:-

- தத்³ ஏஜதி - அசைகின்றது
- தத்³ ந ஏஜதி - செயல்படாமலும், அசையாமலும்
இருக்கின்றது
- தத்³ தூ³ரே - மிகவும் தொலைவில் இருக்கிறது
- தத்³ அந்திகே - மிகவும் அருகிலும் இருக்கிறது
- தத்³ அந்தரஸ்ய ஸர்வஸ்ய - இது அனைத்திற்கும்
உள்ளேயும் இருக்கிறது. அதே சமயம் அனைத்திற்கும்
வெளியேயும் இருக்கிறது.

தத் உ - அது

பாஹ்யத: - வெளியே உள்ளது.

விளக்கம்:-

5. அது அசைகிறது, அது அசைவதில்லை. அது தூரத்தில் உள்ளது, மிக அருகில் உள்ளது. அது அனைத்தின் உள்ளே உள்ளது, அனைத்தின் வெளியிலும் உள்ளது.

ஆன்மா, கடவுள் போன்ற உண்மைகள் ஆராய்ச்சிக்கு அப்பாற்பட்டவை. இவற்றை அறிவினால் புரிந்து கொள்ள முடியாது என்றே வேதங்கள், உபநிஷத்துகள் முதலான அனைத்து சாஸ்திரங்களும் கூறுகின்றன.

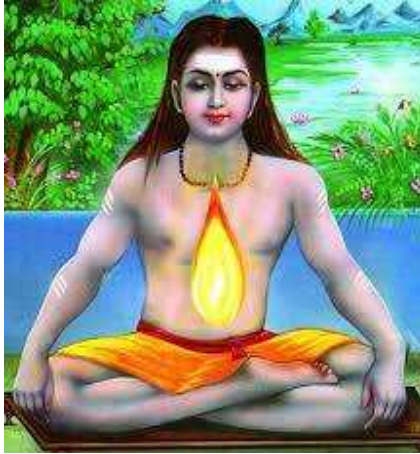
அவ்வாறு புலன்களுக்கு எட்டாத ஒன்றைப் புலன்களால் விளக்க முற்படுகின்ற மந்திரம் இது.

ஆன்மா எங்கும் நிறைந்ததாக இருப்பதால் இந்த முரண்பட்ட கருத்துக்கள் அனைத்தும் சாத்தியமாகின்றன.

பிரபஞ்சத்தின் இயக்கங்கள் அனைத்திற்கும் ஆதாரமாக இருப்பது ஆன்மா. எனவே ஆன்மா அசைகிறது. ஆன்மா என்ற நிலையில் அதாவது எங்கும் நிறைந்த நிலையில் அதற்கு அசைவில்லை.

நம் ஒவ்வொருவரின் உள்ளேயும் ஆன்மா உள்ளது. எனவே அது மிக மிக அருகில் உள்ளது. ஆனால், நாம் அதை உணராத நிலையில் அது மிகவும் தூரத்தில் உள்ளது.

அதுப்போலவே, இறைவன் என்ற நிலையில் அது எங்கும் நிறைந்ததாக இருப்பதால் அனைத்தின் உள்ளேயும் உள்ளது, வெளியேயும் உள்ளது.

यस्तु सर्वाणि भूतान्यात्मन्येवानुपश्यति ।
सर्वभूतेषु चाऽऽत्मानं ततो न विजुगुप्सते ॥६॥

யஸ்து ஸர்வாணி பூ⁴தான்ய ஆத்மன்ய ஏவானுபஸ்யதி |
ஸர்வபூ⁴தேஸு ஆத்மானம் ததோ ந விஜுகு³ப்ஸதே || 6

yastu sarvāṇi bhūtānyātmanyevānupaśyati |
sarvabhūteṣu cā”tmānaṁ tato na vijugupsate || 6

பொருள்:-

யஹ து - யாரொருவன்

ஸர்வாணி பூதானி - எல்லா ஜீவராசிகளையும்,
பூதங்களையும்

ஆத்மணி ஏவ - தன்னிடத்திலேயே

ஸர்வ பூ⁴தேஷு - எல்லா பூதங்களிடத்திலும்,
ஜீவராசிகளிடத்திலும்

சாத்மானம் - தன்னை பார்க்கின்றானோ

தத³ - இப்படிப்பட்ட பார்வையினால்

ந விஜுகுஃப்தஸதே - யாரையும் நிந்திக்கவோ,
வெறுக்கவோ மாட்டான், யாரிடத்திலும் பரிதாபப்படவோ
மாட்டான் கருணையே கொள்வான்.

விளக்கம்:-

6. யார் எல்லா உயிரினங்களையும் தன்னிடத்திலேயே
பார்கின்றார்களா? எல்லா உயிரினங்களிலும் தன்னைப்
பார்க்கின்றாரா? இந்த அறிவை பெற்று அவர் யாரையும்
வெறுப்பதில்லை.

இங்கு, அறிவிலிருந்துதான் அனைத்தும் அறியப்
படுகின்றது. அந்த அறிவு இல்லையெனில், மனம் என்ற ஒன்று
உண்மையில் இல்லை. மனம் எதை அறிவதாக இருந்தாலும்,
அதற்கு, அந்த அறிவின் துணை அவசியம் ஆகின்றது.

ஆக, அந்த அறிவின் மூலமாக, மனம் அறிகின்ற
அனைத்தும் அந்த அறிவிற்கே உரித்தானது எனும்போது,
அங்கு, எதை உயர்ந்தது, எதை தாழ்ந்தது என்று பிரித்துப்
பார்க்க முடியும். ஆதலால், எல்லாம் ஒன்றேயாகிய அந்த அறிவு
எதையும், யாரையும் வெறுப்பதும் இல்லை. விரும்புவதும்
இல்லை.

यस्मिन्सर्वाणि भूतान्यात्मैवाभूद्विजानतः ।
तत्र को मोहः कः शोक एकत्वमनुपश्यतः ॥७॥

யஸ்மின் ஸர்வாணி பூதான்ய ஆத்மைவாபூ⁴த்³ விஜானத: |
தத்ர கோ மோஹ: க: ஸோக ஏகத்வம் அனுபஸ்யத: || 7

yasminsarvāṇi bhūtānyātmaivābhūdviajānataḥ |
tatra ko mohah kaḥ śoka ekatvamanupaśyataḥ ||7||

யொருள்:-

விஜானத: - ஆத்ம ஞானத்தை அடைந்த ஞானிக்கு

யஸ்மின் - எப்பொழுது, எந்தக் காலத்திலும்

ஸர்வாணி பூதானி - எல்லா ஜீவராசிகளிடத்திலும்

ஏகத்வம் அனுபஸ்யதஹ - ஒன்றையே பார்ப்பவனாக
இருப்பதால்

தத்ர - அந்த காலத்தில்

கஹ மோஹ கஹ சோக - மோகமும் இல்லை,
சோகமும் இல்லை.

மோகம் - ஆத்ம ஆவரண லட்சணம், ஆத்மாவை
மறைக்கும் நிலை

சோகம் - விசேஷம் - பொய்யானவை
தோற்றுவிப்பது.

விளக்கம்:-

7. எல்லாம் ஐன்றே (எல்லாம் ஆன்மாவே) என்று
பார்கின்றவனாகவும், உண்மையை அறிபவனாகவும்
இருக்கின்றவனுக்கு மோகம் (ஆசை) ஏது? சோகம் ஏது?

பிடிக்காத ஒன்றை வெறுக்கிறோம். ஒன்றை
மற்றொன்றாகக் காண்பதால் மனமயக்கம் உண்டாகின்றது.
விரும்பிய ஒன்று கிடைக்காத போது கவலை ஏற்படுகின்றது.
ஆன்ம அனுபூதி பெற்றவர்களுக்கு இந்த மூன்றும் இல்லை.

ஆத்மாவைப்பற்றிய அக்ஞானம் இல்லையென்றால்,
தன்னைக் குறித்து எந்த சோகமும் அவர்களுக்கு இருக்காது.
மோகத்துக்கும், சோகத்துக்கும் அனுபவங்கள், சம்பவங்கள்
எப்போதும் இருந்துக் கொண்டிருக்கும். ஆனால், அவைகளைப்
பற்றி பொருட்படுத்தாமல் இருக்க முடியுமானால், அவைகளில்,

உள்ள இல்லாமை நம்மால் உணரப்படும். அதன்காரணமாக, அவைகளால் பாதிக்கப்படாமல் இருப்போம். சோகத்திற்கு காரணம் மோகத்தினால்தான் என்று சொல்லப்படுகிறது.

ஆன்ம அனுபூதி, இறைக் காட்சி என்றெல்லாம் கூறப்படுவது ஓர் உள் அனுபவம், உணர்வில் ஒரு மாற்றம் என்பதை நினைவில் கொள்ள வேண்டும்.

குழந்தையும், வயசுப் பசங்களும், வயதானவர்களும் ஒரே உலகில்தான் வாழ்கின்றார்கள். ஆனால், அவரவர்கள் காண்கின்ற உலகம் ஒன்றல்ல! இதில் அவர்களின் காட்சி வெவ்வேறு விதமாக அமைவதற்கு வெளி உலகம் மட்டும் காரணம் அல்ல. அவர்களது மன உணர்வின் விரிவே ஆகும். அவர்களது உள்ளத்தின் உணர்வே காரணம்.

ஆரம்பத்தில் குழந்தையாக இருக்கும் பொழுது வீட்டினரை மட்டுமே நேசிக்கும் நாம் நமது உணர்வு விரிய விரிய படிப்படியாக சுற்றத்தினரை, நண்பர்களை, பிறரை, நாட்டை, உலகை நேசிக்கிறோம். இதில் சுற்றியிருப்பவர்களிடம் எந்த மாற்றமும் ஏற்படவில்லை. உண்மையில் மாற்றம் நம்மிடையே மட்டுமே நிகழ்ந்துள்ளது. இதற்கு காரணம் நமது உணர்வு விரிந்ததுதான்.

இதுப்போல, ஆன்ம அனுபூதி பெற்றவர்களின் உள் உணர்வு விரிந்து அதன் எல்லைகளை தொட்டு விடுகின்றது. அவர்கள் வாழ்வில் இனி எந்த மாற்றமும் ஏற்பட முடியாத அறுதி நிலை அது. இனி உணர்வுகள் விரிய முடியாத அளவுக்கு விரிந்து விட்ட நிலை அது. இந்த பிரபஞ்சமே அவர்களுடையதாகி விடுகின்றது. அவர்கள் எங்கும், தன்னையே தனது உணர்வையே காண்கின்றார்கள். அவர்களிடம் பற்று இல்லாததால் உலகின் இன்ப துன்பங்கள் எதுவும் அவர்களை பாதிப்பதில்லை.

“எனது ராஜ்ஜியத்திற்கு மட்டுமே நான் ராஜாவாக இருந்தேன். ஆனால், இந்த ஆத்ம அனுபூதியை அடைந்து நான் இந்த உலகத்திற்கே ராஜாவானேன்”. உண்மையில் எனது என்று எதுவுமே இல்லை, இழப்பதற்கு என்று ஒன்றுமே இல்லை. என்று மிதிலை மன்னர் ஜனகர் கூறுவதாக மகாபாரதம் தெரிவிக்கின்றது.

ஆன்ம அனுபூதி பெற்றவர்கள் இவ்வாறு சுகம் – துக்கம், வெற்றி – தோல்வி, நன்மை – தீமை போன்ற இருமைகளைக் கடந்து விடுகிறார்கள். வெறுப்போ, மனமயக்கமோ, கவலையோ இல்லாதவர்களாக ஆகிவிடுகிறார்கள். ஆன்ம அனுபூதி பெற்றவர்களின் அனுபவத்தை இந்த மந்திரம் கூறுகிறது.

स पर्यगाच् छुक्रम् अकायम् अव्रणम्
अस्नाविरं शुद्धम् अपापविद्धम् ।
कविर् मनीषी परिभूः स्ययम्भूर याथातथ्यतोर्ऽथान्
व्यदधाच् छाश्वतीभ्यः समाभ्यः ॥ ८ ॥

ஸ பர்யகா³ச் சு²க்ரம் அகாயமவ்ரணம்

அஸ்னாவிரம் சு³த்⁴ம அபாபவித்³த்⁴ம் |
கவிர் மனிஷி பரிபூ⁴: ஸ்வயம்பூ⁴ர யாதா²தத்²யதோர்தா²ன்
வ்யத³தா⁴ச்சா²ஸ்வதீ⁴ய: ஸமா⁴ய: ||

8

sa paryagāc chukram akāyam avraṇam
asnāviraṃ śuddham apāpavidham |
kavir manīṣī paribhūḥ syayambhūr yāthātathyator'thān
vyadadhāc chāśvatībhyaḥ samābhyaḥ ||

8

பொருள்:-

ஸஹ - மேற்சொன்ன ஆத்மதத்துவம்

பர்யகாத்³ - எல்லா இடத்திலும் பரவியிருப்பது,
வியாபித்திருப்பது

ஸுக்ரம் - பிரகாச ஸ்வரூபமானது, சைதன்ய
ஸ்வரூபமானது அறிவு ஸ்வரூபமானது

அகாயம் - சூட்சும சரீரங்களற்றது, மனது, புத்தி
இவைகள் கிடையாது

அவரணம் - காயப்படுத்த முடியாதது

அஸ்னாவிரம் - நரம்புகள் கிடையாது
இவையிரண்டும் கிடையாது என்று சொல்வதிலிருந்து ஸ்தூல
சரீரமும் அற்றது என்று புரிந்து கொள்ளலாம்

ஸூத்தம் - தூய்மையானது, காரண சரீரமற்றது.
மேற்கூறியதிலிருந்து மூன்று சரீரங்களும் கிடையாது
என்பதை அறியலாம்.

அபாபவித்3த4ம் - பாவ-புண்ணியங்களற்றது,
தர்ம-அதர்மங்கள் இல்லாதது

கவி - அனைத்தையும் அறிந்தவன், எல்லோருடைய
மனதிற்குள்ளேயும் இருப்பதால் அனைத்தையும்
அறிந்ததாகிறது.

மனீஷீ - மனதை ஆள்வது, மனதை
செயல்படுத்துவது

பரிபூ4 - எல்லாவற்றிற்கும் மேலானது, எல்லாமாகவும்
இருக்கின்றது

ஸ்வயம்பூ4: - தானாகவே இருக்கிறது, தனக்கு காரணமாக எதுவும் இல்லாதது

யாதா2தத்2யத: - அவரவர்கள் செய்த கர்ம உபாஸனைகளுக்கு தக்கபடி

அரா2ன் - ஆற்ற வேண்டிய கடமைகளை

சாஸ்வதிப்4ய ஸமாப4ய: வ்யத3தாத் - அதிக காலம் இருக்கின்ற ப்ரஜாபதிக்குப் பிரித்துக் கொடுத்தார்.

விளக்கம்:-

8. ஆத்ம அனுபூதி பெற்றவன் அனைத்தின் உட்பொருளையும் காண்கிறான். அவன் சுத்தமானவன், மனத்தை வசப்படுத்தியவன். சரீரம் அற்றவன், பாபம் அற்றவன், அனைத்து அறிவையும் உள்ளடக்கியவன், யாரையும் சாராதவன், எல்லாமாக இருப்பவன். அனைத்துப் பொருட்களின் உண்மை இயல்பை அவன் என்றைக்குமாக அறிந்திருக்கிறான். அவன் ஒளி மயமான உடம்பற்ற, முழுமையான, தசைகள் இல்லாத, தூய பாவமற்ற இறைவனை அடைகிறான்.

அவரவர்கள் செய்த கர்ம, உபாஸனைகளுக்குத் தக்கபடி ஆற்ற வேண்டிய கடமைகளை வகுத்துக்கொடுக்கும் சக்தியை அதிக காலம் இருக்கின்ற பிரஜாபதிக்கு ஈஸ்வரன் கொடுத்தார்.

அதாவது, ஆத்மாவைப் பற்றிய தன்மைகள் கூறப்பட்டு, இந்த ஆத்ம தத்துவமே ஈஸ்வரனாகவும் இருக்கும் தன்மை கூறப்படுகிறது.

கவி: என்றால், க்ராந்த தர்சி, அப்பால் காண்பவன் என்று பொருள். காணும் தோற்றத்துடன் மற்றவர்கள் நின்று விடுகிறார்கள். ஆனால், ஆன்ம அனுபூதி பெற்றவன், ஒவ்வொரு தோற்றத்திற்கும் பின்னால் ததும்பிகின்ற இறையுணர்வைக் காண்கிறான்.

மனிஷி என்றால் மனைத்தை வசப்படுத்துவதற்கான புத்தியை பெற்றவன். மனத்தை மனத்தால் வசப்படுத்த முடியாது, அதைவிட ஆற்றல் மிக்க ஒன்று வேண்டும். அதுவே, புத்தி, உள்ளுணர்வு (Intuition) என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. இது எல்லாரிடத்திலும் செயல்படத் தொடங்கவில்லை. பிரார்த்தனை, காயத்ரி ஜபம் போன்றவற்றால் இது விழித்தெழுந்து செயல்படத் துவங்குகிறது.

பரிபூ: என்றால், அனைத்து அறிவையும் உள்ளடக்கியவன். உலகில் எத்தனையோ வகை அறிவுகள் உள்ளன. 'கற்றது கை மண் அளவு கல்லாதது உலகளவு' என்பார்கள். நாம் எவ்வளவு அறிந்தாலும் இன்னும் அறிய வேண்டியது எவ்வளவோ இருக்கும், ஆனால் ஆன்மவை அறிந்தவன் தன்னில் திருப்தியுற்று நின்று விடுகின்றான்.

அதனால், ஆன்ம அனுபூதி மற்ற அறிவுகளின் நிறைவாக, அனைத்தையும் உள்ளடக்கியதாக, மற்ற அறிவுகளையும் விட உயர்ந்ததாக கூறப்படுகிறது. ஆன்ம அனுபூதி பெற்றவன் தன்னிலும், இந்த உலகிலும் இறையுணர்வை உணர்ந்து விட்டதால், அவன் அதைச் சார்ந்து இருக்கின்றானே தவிர, பொருட்களையும், மனிதர்களையும் அவன் சார்ந்து இருப்பதில்லை. அதனால் அவன் எதையும் சாராதவன் எனப்படுகின்றான்.

அனைத்திற்கும் மேலாக, அவன் பொருட்களின் உண்மை இயல்பை அறிந்திருக்கின்றான். எது இறை நெறிக்கு துணை புரியும்? எது இறை நெறிக்கு தடையாக இருக்கும்? என்பதனை அவன் நன்கு உணர்ந்திருக்கிறான்.

இறை நெறியில் செல்பவனுக்கு இந்த மனத்தெளிவு மிகவும் அவசியமானது. இதனால், வேண்டாதவற்றை விலக்கி அவனால் விரைந்து முன்னேற முடிகிறது.

இவ்வாறு ஆம்ம அனுபூதி பெற்றவன் இறைவனை அடைகிறான். அந்த இறைவனை பற்றி இந்த மந்திரம் மூன்று விஷயங்களை கூறுகிறது.

1. இறைவன் ஒளியானவர். அவரது ஒளியினாலேயே அனைத்தும் ஒளிபெறுகின்றன.
2. இவர்தான் இறைவன் என்று, யாராலும் இறைவனை அடையாளம் காட்ட முடியாது. காரணம், அவர் உடம்பற்றவர், முழுமையானவர், தசைகள் இல்லாதவர் என்றெல்லாம் கூறுவதைக் கொண்டு, அந்த நிர்குண ப்ரஹ்மத்தை காட்டிக் கொடுக்க முடியாது. அது, அவரவர்களே தன்னுள் உணர்ந்துக் கொள்ள வேண்டியது.
3. இறைவன் தூயவர், எந்த பாவமும் அவரை அணுக முடியாது. எவ்வாறு, 'இந்த உலகத்தின் கண்ணாக இருந்துக் கொண்டு, அனைத்தினையும் ஒளியால்

விளங்கச் செய்வதன் மூலம், அது தன்னில் தானாய் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கின்றது. அது, இந்த உலகத்தில் உள்ள மற்றவைகளின் பார்வைக் கோளாறோ, காணும் பொருட்களில் உள்ள குறைகளோ அந்த சூரியனை பாதிப்பதில்லை.

அதுப்போல, எல்லோரிடத்திலும் விளங்குகின்ற ஆன்மா சுக துக்கங்களால் பாதிக்கப்படுவதில்லை' என்கின்றது கட உபநிஷதம். ஆன்மா அனுபூதி பெற்றவன் இவ்வாறு ஒளிமையமான இறைவனை அடைகிறான்.

எங்கும் இறைவன் இருப்பதாகக் கண்டு கடமைகளைச் செய்பவன் பற்றின்றி செயலைச் செய்கிறான். அதனால் ஒளிமையமான இறைவனை அடைகிறான்.

எங்கும் இறைவன் இருப்பதை உணர்வது எப்படி?

அதற்கான இரண்டு முக்கிய சாதனைகளை இனி வரும் மந்திரங்கள் தெரிவிக்கின்றன. செயல்களின்றி வாழ்க்கை இல்லை. நாம் எப்போதும் ஏதாவது செயல்களில் அன்றாடக் கடமைகள், ஜபதபங்கள், சேவைகள் போன்ற

எவ்வளவோ செயல்களுடன் நமது வாழ்க்கை
பிணைந்துள்ளது.

இந்தச் செயல்களில் நாம் ஏன் ஈடுபடுகின்றோம்?

சுய சிந்தனை இன்றி செக்குமாடுகளை போல
எல்லோரும் செய்வதால் நானும் செய்கிறேன் என்று
வாழ்பவர்கள் இறையணர்வைப் பெற முடியாது. அதே
வேளையில் இறையணர்வைப் பெற வேண்டும் என்பதற்காக,
தகுதி வரும் முன்னரே, தன்னுடைய செயல்களை விட்டு
விட்டு தியானத்தில் ஈடுபடுவது ஒரு தவறான,
போலித்தனமான முயற்சியாக இருக்கும்.

எனவே, இரண்டும் வாழ்க்கையில் இணைந்து செல்ல
வேண்டும். அந்த இணைப்பு பற்றி இனி வரும் மந்திரங்கள்
கூறுகின்றன.

अन्धं तमः प्रविशन्ति येऽविद्याम् उपासते ।

ततो भूय इव ते तमो य उविद्यायां रताः ॥ ९ ॥

அந்த⁴ம் தம: ப்ரவிசந்தி யே⁵வித்³யாம் உபாஸதே |

ததோ பூ⁴ய இவ தே தமோ ய உவித்³யாயாம் ரதா: || 9

andhaṃ tamaḥ praviśanti ye'vidyām upāsate |

tato bhūya iva te tamo ya uvidyāyāṃ ratāḥ || 9

பொருள்:-

யஹ - எவர்கள்

அவித்யாம் உபாஸதே - அறியாமையினால்,
கர்மத்தை மட்டும் செய்து கொண்டிருக்கிறார்களோ

அந்தம் தம: - அவர்கள் அடர்ந்த இருளை,
சொர்க்கலோகத்தை

பிரவிஸந்தி - அடைகிறார்கள்

ய உ - யார்

வித்யாயாம் ரதா - உபாஸனையை மட்டும் செய்து
கொண்டு மகிழ்ந்திருக்கிறார்களோ

தத்2 பூ4ய இவ தே தம் - அவர்கள் அதைவிட
அதிகமான அடர்ந்த இருளை அடைவார்கள்.

விளக்கம்:-

9. யார் உயர் னோக்கமின்றி கர்மத்தில் (செயல்களில் மட்டும்)
மட்டுமே ஈடுபடுகிறார்களோ அவர்கள் அடர்ந்த இருளை
அடைகிறார்கள்.

யார் தகுதி பெறும் முன்னர் தியானத்தில்
(உபாஸனையில்) ஈடுபடுகிறார்களோ அவர்கள் அதை விடக்
கொடிய இருளை அடைந்து துன்புறுகிறார்கள். உடலாலும்,
வாக்காலும் செய்யப்படும் செயல் கர்மம் என்றும், மனதால்
செய்யப்படும் தியானம் உபாஸனை என்றும் அழைக்கப்
படுகிறது.

வேதத்தில் கூறிய கர்மத்தை ஆசைவயப்பட்டு
செய்வதால், அதன் பலனாக போகத்தை அனுபவிக்கிறான்.
போகத்திற்கு செல்பவன் மோஷத்திலிருந்து விலகிச்

செல்வதால், அடந்த இருளை அடைவதாகக் கூறப்படுகிறது. அவ்வாறே உபாஸனைக்கு பலன் அதிகம் என்பதினால், உபாஸனையை மட்டும் செய்பவன் அதிக போகத்தை அடைவதால், மோஷத்திலிருந்து அதிகம் விலகுகிறான். அதனால், அவன் அதிகமான இருளை அடைவதாகக் கூறப்படுகிறது.

अन्यद् एवाहृर् विद्ययान् यद् आहृर् अविद्यया ।
इति शुश्रुम धीराणां ये नस् तद् विचचक्षिरे ॥ १० ॥

அன்யத்³ ஏவாஹூர் வித்³ய்யான் யத்³ ஆஹூர் அவித்³ய்யா |
இதி சுஸ்ரும தீ⁴ராணாம் யே நஸ் தத்³ விச்சக்ஷிரே || 10

anyad evāhur vidyayān yad āhur avidyayā |
iti śuśruma dhīrāṇāṃ ye nas tad vicacakṣire || 10

பொருள்:-

அன்யத்³ ஏவ - ஒரு பலன் உண்டாகின்றது.

ஆஹூ வித்³ய்யா - உபாஸனை செய்வதினால் ஒரு
வகையான பலன் கிடைக்கிறது என்று கூறுகிறார்கள்

அன்யத்³ ஆஹூ: அவித்³ய்யா - கர்மத்தை செய்வதனால்
வேறொரு பலன் கிடைக்கிறது என்றும் கூறுகிறார்கள்

தீராணாம் - தீரர்களாகிய கற்றறிந்தவர்களுடைய
வார்த்தைகளாக

இதி ஸுஸ்ரும - இவ்விதம் நாங்கள் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம்

யே தத் விச்சகூடிரே – அவர்கள் எங்களுக்கு எடுத்து
சொன்னார்கள்

விளக்கம்:-

10. உபாஸனையால் ஒரு பலனும், கர்மத்தினால் வேறு ஒரு பலனும் உண்டாகின்றது என்று கூறுகிறார்கள். இவ்விதம் எங்களுக்கு எந்த ரிஷிகள் சொன்னார்களோ அதனை நாங்கள் கேட்டிருக்கிறோம்.

கர்மத்திற்கு குறைவான பலனும், உபாஸனைக்கு அதிகப் பலனும் உண்டு என்பது இங்கு கூறப்படும் மையக் கருத்து ஆகும்.

विद्यां चाविद्यां च यस् तद् वेदोभयं सह ।
अविद्यया मृत्युं तीर्त्वा विद्ययामृतम् अश्नुते ॥ ११ ॥

வித்யாம் சாவித்யாம் ச யஸ்தத்³ வேதோ³ப⁴யம் ஸஹ |
அவித்யயா ம்ருத்யும் தீர்த்வா வித்யயாம்ருதம் அஸ்னுதே ||
11

vidyāṃ cāvidyāṃ ca yas tad vedobhayaṃ saha |
avidyayā mṛtyuṃ tīrtvā vidyayāmṛtam aśnute || 11

பொருள்:-

ய: - யார்

வித்யாம் - உபாசனை

அவித்யாம் ச - அறியாமையினால் செய்யும் கர்மம்

தத் உபயம் சஹ - ஆகிய இரண்டையும் சேர்த்து

வேத - அனுஷ்டிக்கின்றார்களோ

- அவித்யயா - கர்மத்தினால்
ம்ருத்யும் தீர்த்வா - மரணத்தை தாண்டி
- அம்ருதம் அஸ்னுதே - தேவதா ஸ்வரூபத்தை
அடைகிறார்கள்.

விளக்கம்:-

11. யார் உபாஸனை மற்றும் கர்மம் என்ற இரண்டையும் சேர்த்து அனுஷ்டிக்கின்றானோ? அவர்கள் செயல்களால் மரணத்தைக் கடந்து, உபாசனையால் இறவா பெரு நிலையை அடைகிறார்கள்.

இறைவனை நாடுகின்ற ஒரு செயல் மட்டுமே வித்யை என்று நமது சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன. மற்ற அனைத்தும், அது விஞ்ஞானம், கலை என்று எதுவானாலும், ஏன், வேதங்களை படித்தல் போன்றவைகள் கூட அவித்யை என்றே கொள்ளப்படுகிறது.

ஜபம், தவம், போன்ற சாதனைகள் கூட இறைவனை நாடி செய்யா விட்டால், அது அவித்யை என்றே சொல்லப்படுகிறது.

இந்தச் சாதனைகள் வெறும் கிரியை என்ற அளவில் நின்று விடாமல், உயர் நோக்கத்துடன், அதாவது, வித்யையுடன் இணைந்து செய்யப்பட வேண்டும் என்பதை இந்த மந்திரங்கள் வலியுறுத்துகின்றன.

தவம், தானம் போன்றவற்றை மூன்று விதமாகச் செய்யலாம் என்று கீதை கூறுவதை இங்கே கருத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

தானத்தை எடுத்துக் கொள்வோம். அதனை இறை வழிபாடாகச் செய்யும்போது, அது அக நாட்டத்தையும், மனத் தூய்மையையும் கொண்டு வருகின்றது.

தானத்தைப் பெயர் புகழுக்காகச் செய்ய வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டு செய்பவர்களுக்கு, அது எதிர்பார்த்த பெயரையும், புகழையும் கொடுக்கவில்லையென்றால், அது அவர்களுக்கு துன்பத்தைத் தருகின்றது.

அதுவே, அது அவர்களுக்கு பெயரையும், புகழையும் கொடுத்து விட்டால், அதை தக்கவைத்துக் கொள்வதற்காக மேலும் பல முயற்சிகளில் அவர்கள் ஈடுபட நேர்கிறது. அதன் விளைவாக வருவது மிகப்பெரும் துன்பம்.

எப்படியெனில், மற்றவர்களிடத்தில் போட்டி மனப் பான்மைக் கொண்டு, பிறருக்கு துன்பம் விளைவித்து பெயருக்காக தானம் செய்வது பெருந்துன்பமாக மாறுகின்றது.

இவ்வாறு தவம், தானம் போன்றவற்றை உயர் நோக்கமின்றிச் செய்யும் போது, அவைகள் அவித்யை ஆகின்றன.

இவ்வாறு அவித்யை வசப்பட்டுச் செய்பவன் காரிருளில் மூழ்குகிறான். அதாவது, அறியாமையினால் மீண்டும், மீண்டும் பிறவிக்கு உள்ளாகிறான்.

அதுப்போலவே, தவம், தானம், ஜபம், சேவை போன்ற சாதனைகள் எதுவும் செய்யாமல், வெறுமனே தியானம் செய்ய முயற்சிப்பவன் வெற்றி பெறுவதில்லை.

ஏனெனில், தவம், ஜபம், சேவை போன்ற கிரியைகள் மனத்தைத் தூய்மைப்படுத்துகின்றன. அதற்கான ஆற்றலைத் தருகின்றன. தூய்மையான ஆற்றல் பெற்ற மனத்தினால்தான் தியானம் செய்யவும் இயலும். தவமும், வித்யையுமே ஒரு சாதகனுக்கு முக்கியமான சாதனைகள் ஆகும். தவத்தால் மனத்தின் மாசுகள் அகலுகின்றன. வித்யையால் மோட்சம் பெறுகிறான்.

“மரணத்தை கடப்பது என்றால் மரணத்திற்கு காரணமாக வினைப் பயனிலிருந்து விடுதலை பெறுவது”.

எனவே ஜபம், தவம் போன்ற கிரியைகள் இறைவனை நாடிச் செய்வதால் மனத்தூய்மை பெற்று தியானத்தால் இறை நிலையை அடைகிறான் என்பது இந்த மந்திரங்களின் கருத்து ஆகும்.

இறைவனை உருவம் உள்ளவராகவும், உருவம் அற்றவராகவும் வழிபடலாம். அதாவது, நிர்குணமாக உள்ளவன் சற்குணமாக, இந்த பிரபஞ்சமாகவும் இருப்பதினால், எல்லாவற்றிலும் இறைவனைக் கண்டு, அருவம் – உருவம் என இரண்டையும் இணைத்துச் செய்தால்தான் மிக உயர்ந்த பலன் கிடைக்கிறது என்ற உண்மையை இனி வரும் மந்திரங்கள் விளக்க உள்ளன.

अन्धं तमः प्रविशन्ति येऽसम्भूतिम् उपासते ।

ततो भूय इव ते तमो य उ सम्भूत्यां रताः ॥ १२ ॥

அந்தம் தம: ப்ரவிஸந்தி யேஸம்பூ⁴தும் உபாஸதே |

ததோ பூ⁴ய இவ தே தமோ ய உ ஸம்பூ⁴த்யாம் ரதா: || 12 ||

andhaṃ tamaḥ praviśanti ye'sambhūtim upāsate |

tato bhūya iva te tamo ya u sambhūtyāṃ ratāḥ || 12 ||

பொருள்:-

யே - யார்

அஸம்பூ⁴தும் - ப்ரக்ருதியை

உபாஸதே - உபாசிக்கின்றார்களோ

அந்தம் தம: - அடர்ந்த இருளை

பிரவிஸந்தி - அடைகிறார்கள்

சம்பூ⁴த்யாம் - ஹிரண்யகர்ப உபாசனையில்

ரதா - பற்று உடையவர்களாக

தத: பூய: - அதைக்காட்டிலும் அதிகமான

விளக்கம்:-

12. யார் அருவக்கடவுளை வழிபடுகிறார்களோ (பிரக்குதி உபாஸனை மட்டும்) அவர்கள் காரிடுளில் முழுகுகின்றனர். யார் அருவக் கடவுளில் (ஹிரண்யகர்ப்பன் உபாஸனை மட்டும்) ஈடுபடுகிறார்களோ அவர்கள் அதைவிடக் கடுமையான ஈடுளில் துன்புறுகிறார்கள்.

எது தோன்றியுள்ளதோ அதை ஸம்பூதி என்று பொருட் கொள்ள வேண்டும். எது வெளித்தோற்றத்திற்கு வராமல் இருக்கிறதோ? அதை அஸம்பூதி என்று பொருட்கொள்ள வேண்டும். இங்கே ஸம்பூதி உபாஸனம் என்பது, ஹிரண்யகர்ப்ப உபாஸனம் என்றும், அஸம்பூதி என்பதை ப்ரகிருதி உபாஸனம் என்று எடுத்துக் கொள்ளலாம்.

யார் பிரகிருதியை மட்டும் உபாஸிக்கிறார்களோ அவர்கள் அடர்ந்த இருளை அடைகிறார்கள்.

யார் ஹிரண்யகர்ப்ப உபாஸனையில் மட்டும் ஈடுபாடு உள்ளவர்களாக அதையே செய்துக் கொண்டிருக்கிறார்களோ அவர்கள் மேற்சொன்ன இருளை காட்டிலும் அதிகமான இருளை அடைகிறார்கள்.

பிரபஞ்சத்தை தன்னுடைய கர்ப்பத்தில் வைத்துக் கொண்டிருக்கும், படைப்புத் தொழிலைச் செய்யும் பிரஜா பதியான நான்முகன் எனும் பிரம்மாவே ஹிரண்யகர்ப்பன் ஆவார். ஹிரண்யகர்ப்பன் உலகைப் படைப்பவனும் மற்றும் ஞானவடிவினனும் ஆவான்.

மூலப்பிரகிருதி எனும், வெளிப்படா பேரியற்கையின் வெளிப்பட்ட தோற்றமே பிரகிருதி ஆகும். இந்த பிரதானத்திற்கு தோற்றுவாய் இல்லை. அதுவே, தோற்றுவாயாக உள்ளது. இயற்கை என்பது இயல்பாக உள்ளது, இருப்பது என்று பொருள்படும். ஆகையால், பிரகிருதி இல்லாமல் இருந்து திடீரென தோன்றவில்லை. அது ஏற்கனவே இருக்கிறது. ஒரு பிரளயத்தின் போது ஒடுங்கியிருந்து மீண்டும் வெளிப்படுகிறது. இவ்வாறான மூலப்பிரகிருதி எனப்படும் இருப்பே உலகின் தோற்றத்திற்கு காரணம் எனச்சாங்கிய தத்துவம் கூறுவதால் இதனை தத்துவாதிகள் சக்காரியவாதம் என்று அழைப்பர்.

अन्यद् एवाहः संभवाद् अन्यद् आहर् असंभवात् ।
इति शुश्रुम धीराणां ये नस् तद् विचचक्षिरे ॥ १३ ॥

அன்யத்³ ஏவாஹு: ஸம்ப⁴வாத்³ அன்யத்³ ஆஹூர்
அஸம்ப⁴வாத் |

இதி சுஸ்ரும தீராணாம் யே நஸ் தத்³ விச்சக்ஷிரே || 13 ||

anyad evāhuḥ saṁbhavād anyad āhur asaṁbhavāt |
iti śuśruma dhīrāṇāṁ ye nas tad vicacakṣire || 13 ||

பொருள்:-

- அன்யத் ஏவ - ஒருபலன் உண்டாகின்றது
ஸம்பவாத் - ஹிரண்யகர்ப உபாசனையால்
ஆஹூ⁹ - கூறுகிறார்கள்
அஸம்பவாத் - ப்ரக்ருதி உபாசனைக்கு
அன்யத் - வேறு ஒரு பலன் உண்டாகின்றது
இதி - இவ்விதம்

யே - அதை

விச்சக்ஷிரே - சொன்னார்களோ

தீராணாம் - தீரர்களுடைய

சுச்ரும - கேட்டிருக்கிறோம்.

விளக்கம்:-

13. "உருவ வழிபாட்டால் கிடைப்பது ஒரு பலன். அருவ வழிபாட்டால் கிடைப்பது வேறு பலன் என்கிறார்கள்".
ஐவ்விதம் எங்களுக்கு யார் அதை சொன்னார்களோ?
அதை விளக்கிய மகான்களின் வார்த்தைகளை நான்
கேட்டிருக்கின்றேன்.

ஸம்பூதி உபாஸனையின் பலன் - அஷ்டமகா
சித்திகளை அடைவது.

அஸம்பூதி உபாஸனையின் பலன் - பிரகிருதியுடன்
லயத்தை அடைவது.

संभूतिं च विनाशं च यस् तद् वेदोभयं सह ।
विनाशेन मृत्युं तीर्त्वा संभूत्यामृतम् अश्नुते ॥ १४ ॥

ஸம்பூ⁴திம் ச வினாஸம் ச யஸ் தத்³ வேதோ³ப⁴யம் ஸஹ |
வினாசேன ம்ருத்யும் தீர்த்வா ஸம்பூ⁴த்யாம்ருதம் அஸ்னுதே ||

14

saṁbhūtiṁ ca vināśaṁ ca yas tad vedobhayaṁ saha |
vināśena mṛtyuṁ tīrtvā saṁbhūtyāmṛtam aśnute || 14 ||

பொருள்:-

சம்பூதிம் ச விநாசம் ச - ப்ரக்ருதி உபாசனை,
ஹிரண்யகர்ப உபாசனை

தத் உபயம் சஹ - ஆகிய இரண்டையும் சேர்த்தே

வேத - அனுஷ்டிக்கின்றார்களோ

விநாசேன - ஹிரண்யகர்ப உபாசனையால்

ம்ருத்யும் - மரணத்தை

தீர்த்வா - தாண்டி

சம்பூத்யா - ப்ரக்ருதி உபாசனையால்

அம்ருதம் அச்னுதே - இறவாத நிலையை
அடைகிறார்கள்.

விளக்கம்:-

14. அருவ வழிபாடு, உருவ வழிபாடு என இரண்டையும் யார் சேர்த்து அறிகிறானோ அவன் உருவ வழிபாட்டால் மரணத்தை கடந்து, அருவ வழிபாட்டால் இறவா நிலையை அடைகிறான்.

இந்த மந்திரங்கள் இரண்டுவித வழிபாடுகளின் இணைப்பைக் கூறுகின்றன.

‘ஸம்பூதி’ என்றால், தோற்றத்திற்கு வந்த நிலை, இறைவன் பல்வேறு வடிவங்களில் தோன்றுகின்ற உருவ நிலை.

‘அஸம்பூதி’ என்றால், தோற்றத்திற்கு வராத நிலை, எந்த உருவமோ, குணமோ அற்ற அறுதி நிலை. இந்த இரண்டு நிலைகளிலும் இறைவனை வழிபடலாம்.

ஒன்று உருவ வழிபாடு உருவம், குணம் போன்ற பல்வேறு தன்மைகள் உடைய ஒரு நபராக அவரைக் காண்பது இது. நமது மனத்தால் அறியத்தக்கவராக, வெளிப்பட்ட நிலையில் இறைவனை நாம் இங்கே வழிபடுகிறோம். சிவன், விஷ்ணு, தேவி என்று உருவ நிலையில் இறைவனை வழிபடுவது உருவ வழிபாடு ஆகும்.

இரண்டாவதாக, அருவ வழிபாடு. உருவம், குணம் போன்ற அனைத்துப் பண்புகளையும் கடந்த, அறுதி நிலையில் இறைவனை அணுகுவது இது. உருவமோ, குணமோ இல்லாத ஒன்றை, மனித மனத்தால் நினைப்பது சாத்தியமல்ல. எனவே, இந்த வழிபாடு மிகவும் உயர்ந்த நிலையில் இருப்பவர்களுக்கு மட்டுமே உரியது ஆகும்.

தகுதியின்றி அந்த அருவ வழிபாட்டில் ஈடுபடுகின்ற வர்கள் தங்களை தாங்களே ஏமாற்றிக் கொள்கிறார்கள். அதனால்தான் அவர்கள் காரிருளில் மூழ்குவதாக கூறப்படுகிறது.

உருவ வழிபாட்டில் ஈடுபடுபவர்கள் சிவன், விஷ்ணு, தேவி என்று பல்வேறு வடிவங்களும் ஒரே பரம்பொருளின்

பல்வேறு தோற்றங்களே என்ற உண்மையை உணர்ந்திருக்க வேண்டும்.

மாறாக, இது என் தெய்வம், சிவன்தான் பெரியது. இவர் உயர்ந்தவர். உன் தெய்வம் நாராயணன் தாழ்ந்தவர், அம்பாள் சிவனுக்கு கீழே என்ற கொள்கை வெறி பிடித்து சண்டையிட்டுக் கொண்டு, மற்ற உருவத்தில் வழிபடுபவர்களின் மீது காழ்புணர்ச்சியைக் காட்டிக்கொண்டு இருப்பவர்கள் தங்களது அறியாமை காரணமாக செய்கின்ற இத்தகைய வழிபாட்டினால் எந்தப் பலனும் பெறுவதில்லை.

இறைவனை வழிபட்டும் பலனின்றிப் போவதால்தான் இத்தகைவர்கள் இன்னும் கொடிய இருளில் உழல்கிறார்கள் என்று கூறப்பட்டது.

எனவே, மன இயல்புக்கு ஏற்ற தெய்வத்தினை வழிபட்டாலும், எத்தனை மதங்களில் எத்தனை தெய்வங்களை வழிபட்டாலும் அவர்கள் அத்தனை பேரும் ஒரே பரம் பொருளைத்தான் பல்வேறு தோற்றங்களில் வழிபடுகிறார்கள் என்ற உணர்வு எப்போதும் இருக்க வேண்டும்.

அதுமட்டுமின்றி, உருவ நிலையில் மட்டுமல்ல, இறைவனை அருவ நிலையிலும் வழிபடலாம் என்பதனை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

இத்தகைய மன நிலையில் தெய்வத்தை வழிபடும் பொழுது நாம் ஆன்மீகத்தில் முன்னேறுகிறோம், இறையனுபூதி பெறுகிறோம். மரணத்திற்கு காரணமான வினைப்பயனிலிருந்து விடுபடுகிறோம்.

ஒளிமயமான இறைவனை அடைவது பற்றி ஏற்கனவே 8 - ஆம் மந்திரம் கூறியது. அந்த ஒளிக்கு அப்பால் என்ன உள்ளது என்பது பற்றி இனி தொடரும் மந்திரங்கள் விளக்க உள்ளன.

இவைகள் வேதங்களில் காணப்படுகின்ற அற்புதமான உதாரணங்கள் ஆகும். இவைகள் அனைத்தும் உயர் நிலை பிரார்த்தனைகள். ஒளிக்கு அப்பால் செல்வதற்கான இந்த முயற்சியே ஈசவித்யை எனப்படுகிறது.

பிரார்த்திப்பவனின் தகுதி, பிரார்த்தனைக்கான விஷயம், பிரார்த்திக்கும் விதம் அனைத்தையும் தெளிவாக இந்த மந்திரங்களில் காண்கிறோம்.

हिरण्मयेन पात्रेण सत्यस्यापिहितं मुखम् ।
तत् त्वं पूषन् अपावृणु सत्यधर्माय दृष्टये ॥ १५ ॥

ஹிரண்மயேன பாத்ரேண ஸத்யஸ்யாபிஹிதம் முக₂ம் |
தத் த்வம் பூஷன்ன் அபாவ்ருணு ஸத்யத₄ர்மாய த்₃ருஷ்டயே ||

15

hiraṇmayena pātreṇa satyasyāpihitaṃ mukham |
tat tvam pūṣann apāvṛṇu satyadharmāya dr̥ṣṭaye || 15

யொருள்:-

ஸத்யஸ்ய முக₂ம் - ஹிரண்யகர்ப்பனுடைய லோகத்தின்
வாயில், பிரம்மத்தை அடைவதற்கான நுழைவாசல்

அபிஹிதம் - மூடப்பட்டிருக்கிறது

ஹிரண்மயேன பாத்ரேண - தங்கம் போன்ற ஒளிமயமான
மறைப்பானால்

பூஷண் - சூரியதேவரே!

தத் த்வம் - அதை நீங்கள்

அபாவ்ருணு - நீக்கிவிடுங்கள், விலக்கி விடுவீர்களாக

ஸத்யதர்மாய - உண்மையான பிரம்மத்தை உபாஸிக்கின்ற,
திருஷ்டயே - என்னுடைய பார்வைக்காக

விளக்கம்:-

15. உண்மையின் வாசல் துங்கம் போன்று பொன்மயமான திரையால் மறைக்கப்பட்டுள்ளது. சூரியதேவா! நீங்கள் அதை சக்தியத்தின் தர்மத்தை அனுஷ்டிக்கின்ற நான் காண்பதற்காக திரையை விலக்குவாய்!

இந்த பிரார்த்தனை உபாஸனை செய்பவர்களால் செய்யப்படுகிறது. நல்ல உலகத்தை அடைய வேண்டும் என்பதற்காகச் செய்வது. இது ஒரு முமுக்ஷுவின் பிரார்த்தனையாகவும் உள்ளது. இதை விசாரம் செய்தால், அவன் மோட்சத்தை அடைவதற்காக செய்கின்றான் என்று புரியும்.

முமுக்ஷுவின் பிரார்த்தனை

உலகத்தில் இருக்கின்ற புலனுகர் போகப் பொருட்களால் பரப்பிரம்மத்தினுடைய உண்மையான இருத்தல் மறைத்திருக்கின்றது. மாயையின் சக்தியால் மனதை கவர்ந்திழுக்கும்படி, தோன்றியிருக்கின்ற பொருட்களின் மாயையில் விழுந்து

விடாமல், என்னை பாதுகாப்பீர்களாக. நற்பண்புகளை பின்பற்றி கொண்டிருக்கும் முழுஷுவான என்னிடத்திலிருந்து மாயையை நீக்கி விடுவீர்களாக. அதாவது, 'இருளிலிருந்து என்னை ஒளிக்கு அழைத்துச் செல்வாயாக' என்பது போன்ற பிரார்த்தனைகளை நாம் அறிவோம்.

இது இறைவனை நாடிச் செல்பவனின் ஆரம்ப பிரார்த்தனை. அவன் அறியாமை என்னும் இருளிலிருந்து ஒளிக்கு அழைத்து செல்லுமாறு இறைவனை வேண்டுகிறான். பிரார்த்தனை, ஜபம், தியானம் போன்ற பல்வேறு சாதனைகள் மூலம் அந்த ஒளியை காண்கிறான்.

அந்த ஒளியின் மென்மையையும், வசீகரத்தினையும் உணர்த்தவே பொன் மயமான திரை என்று இந்த மந்திரம் கூறுகிறது. அந்த மென்மையிலும், வசீகரத்திலும் அவன் தன்னை இழந்து அங்கேயே நிற்கிறான்.

ஆனால், உண்மை என்பது, இருள் - ஒளி, துன்பம் - இன்பம் போன்ற அனைத்து இருமைகளையும் கடந்தது. எனவே, உண்மையை, உண்மைப் பொருளை, உள்ளது உள்ளபடியே அறிய வேண்டுமானால், அவன் ஒளியையும் கடந்து சென்றாக வேண்டும்.

அந்த ஒளி எவ்வளவுதான் இன்பம் தருவதாக இருந்தாலும், அவன் அதைக் கடந்து சென்றேயாக வேண்டும். அதற்காக, இறைவனைப் பிரார்த்திக்கும் மந்திரம் இது.

அறியாமை இருளில் உழல்கின்ற ஒருவன் ஜபம், தவம், வழிபாடு, தியானம் போன்ற சாதனைகளின் மூலம் ஒளிமயமான, தங்கமயமான இறைக்காட்சியைப் பெற முடியும்.

ஆனால், அதனைக் கடந்து செல்வதற்கு நமது முயற்சிகள் எதனாலும் இயலாது. அங்கே இறையருள் ஒன்றே செயல்பட முடியும். எனவேதான் இறைவனை நோக்கி பிரார்த்திக்கிறான்.

உயர் நிலை பிரார்த்தனையைச் செய்வதற்கான தகுதியையும் இந்த மந்திரத்தில் நாம் காண்கிறோம். 'சக்திய நிஷ்டை உடையவன் நான்' என்று, தனது தகுதியை இங்கே அந்த முனிவர் குறிப்பிடுகிறார்.

உண்மையில் உண்மைப் பொருளாகிய இறைவனில் நிலை நிற்கின்ற, இறைவனைச் சரணடைந்த வாழ்க்கை இங்கே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

உலகப் பொருட்களின் மீது பற்று இல்லாமல், இறைவன் ஒருவரையே நம்பி வாழ்கின்ற ஒருவர் செய்கின்ற பிரார்த்தனை இது.

எங்கும் இறைவன் இருக்கின்றார் என்ற கருத்துடன் கடமைகளை சிறப்பாகச் செய்வது சிறந்த வாழ்க்கைக்கான வழி. வாழ்க்கை எதுவாக இருந்தாலும் அக வாழ்க்கையை நாடுவதும், ஆன்மாவை தேடுவதும் மிக முக்கியமானவை.

पूषन्न् एकर्षे यम सूर्य प्राजापत्य व्यूह रश्मीन् समूह तेजः ।
यत् ते रूपं कल्याणतमं तत् ते पश्यामि योऽसाव् असौ पुरुषः सोऽहम्
अस्मि ॥ १६ ॥

பூஷன்ன ஏகர்ஷே யம ஸூர்ய ப்ராஜாபத்ய
வ்யூஹ ரஸ்மீன் ஸமுஹ தேஜஃ |
யத் தே ரூபம் கல்யாணதமம் தத்தே பஸ்யாமி
யோஸாவ் அஸௌ புருஷஃ ஸோஹம் அஸ்மி || 16

pūṣann ekarṣe yama sūrya prājāpatya vyūha raśmīn samūha
tejah |
yat te rūpaṁ kalyāṇatamaṁ tat te paśyāmi yo'sāv asau
puruṣaḥ so'ham asmi || 16

பொருள்:-

பூஷன் - சூரியதேவனே! உலகத்தை
போஷிப்பவரே!

ஏகர்ஷே - ஒருவராகவே இருந்து செய்பவரே!

யம - எல்லாவற்றையும் தன்வசம் வைத்துள்ளவரே

ஸூர்ய - சூர்ய பகவானே! எல்லாவற்றையும்
கிரகித்துக் கொண்டவரே!

ப்ரஜாப்த்ய - பிரஜாபதியின் புதல்வரே

ரஸமின் வ்யூஹ - உங்களின் ஒளிக்கதிர்களை
விலக்கி கொள்வீர்களாக

தேஜ: ஸமூஹ - உங்களுடைய உஷ்ணமான
ஒளியை ஒடுக்கிக் கொள்வீர்களாக

யத் தே கல்யாண தமம் ரூபம் - எந்த
உங்களுடைய மங்களகரமான ரூபம் உண்டோ

தத் தே பஸ்யாமி - அதை உங்களுடைய அருளால்
பார்க்க விரும்புகிறேன்

ய: அஸௌ புருஷ: - யார் இந்த புருஷனோ, ஆதித்ய
மண்டல தேவதையோ

ஸஹ அஹம் அஸ்மி - அவரே நானாக இருக்கிறேன்

விளக்கம்:-

16. அனைத்து உயிர்களையும் பேணிக் காப்பவனே, தனியாகப் பயணிப்பவனே, அனைத்தையும் ஆள்பவனே, சூரியதேவா, பிரஜாபதியின் மகனே! உனது கிரணங்களை விளக்கிக்கொள். உனது பேரொளியை ஒடுக்கிக் கொள்வீராக! மகிமை வாய்ந்த உனது வடிவத்தை உனதுருளால் நான் காண வேண்டும். அந்தச் சூரியனில் இருப்பது நானே.

உலகத்தில் மனதை கவர்ந்திழுக்கும் பொருட்களை நீக்கிக் கொள். மோட்சத்தை அறிய வேண்டும். அந்த ஆதித்ய மண்டலத்திலிருக்கின்ற பிரம்மதத்துவம் நானாக இருக்கிறேன் என்ற அறிவை உடையவனாக இருக்கிறேன்

இதில், இறையருள் ஒன்று மட்டுமே வேண்டியது ஆகும். அதற்காகவே ஒருவன் பிரார்த்திக்க வேண்டும். எல்லா உயிர்களும் முன்வினையின் படியே செயல்படுகின்றன, துன்புறுகின்றன. ஆனால் இறைவன் நினைத்தால், வினைப்பயனை அனுபவிக்க வேண்டிய காலத்தைக் குறைத்து, ஒருவனுக்கு விரைவில் அனுபூதியை அளிக்க முடியும்.

ஒளிக்கு அப்பால் இருப்பது என்ன?

ஒளிக்கு அப்பால் தன்னையே கண்டதாக இந்த உபநிஷத முனிவர் கூறுகிறார். எவ்வளவோ முயற்சிகளுக்குப் பிறகு, ஆன்மீகச் சாதனைகளுக்குப் பிறகு, இறைக்காட்சிக்குப் பிறகு அறுதி நிலை அனுபூதியாக இந்த முனிவர் தம்மையே காண்கிறார்.

இதன் பொருள் என்ன?

‘சூரியனில் இருப்பது நானே’ என்று இந்த உபநிஷதம் கூறுவதில் ‘நான்’ என்பதை நாம் என்று சாதாரணமாகப் புரிந்து கொள்ளக்கூடாது. பொதுவாக உடல் - மனச் சேர்க்கையே ‘நான்’ என்று கூறுகிறோம்.

இந்த சாதாரண ‘நான்’ ஒளிக்கு அப்பால் இருக்க முடியாது. எனவே முனிவர் கூறுகின்ற ‘நான்’ என்பது உயர் நிலை ‘நான்’ ஆன ஆத்மாவே ஆகும்.

இவ்வாறு ஒளிக்கு அப்பால் என்ன உள்ளது என்பதை அறிய முற்பட்ட முனிவர் ‘அந்தம் பொருள் நானே’ என்ற

அனுபூதி பெறுகிறார். அவ்வாறு, அனுபூதி பெற்று வாழ்க்கையின் இலட்சியத்தை அடைந்துவிட்ட முனிவர்களை வசந்தகாலத் தென்றலுக்கு ஒப்பிடுகிறார் ஸ்ரீசங்கரர்.

‘அமைதியும், மகிமையும் அடைந்துவிட்ட மகான்கள் இருக்கிறார்கள். தவழ்ந்து வரும் வசந்தம்போல, அவர்கள் மனித குலத்திற்கு நன்மை செய்கிறார்கள். இந்த சம்சாரப் பெருங்கடலை அவர்கள் கடந்து விட்டார்கள். பிறரும் அவ்வாறே கடக்க வேண்டும் என்று துளிகூட தன்னலமின்றி பாடுபடுகிறார்கள். சூரியனின் சுடு கதிர்களால் பொசுக்கப்பட்ட பூமியை நிலவின் கிரணங்கள் குளிர்விப்பதைப்போல, பிறரது துயரைக் களைவது ஞானிகளின் இயல்பாகிவிடுகிறது.’

அதுப்போல, இந்த உபநிஷத முனிவரும் அறுதி நிலையை அடைந்தபிறகு, கருணைக் கண்களுடன் இந்த உலகைப் பார்கிறார்.

உலகம் என்னும் மாய வலையில் சிக்குண்டு மனிதர்கள் படுகின்ற துயரங்கள் அவரது கண்களில் தெரிகிறது. எனவே, அவர்களை எல்லாம் அழைத்து வாழ்க்கையை ஒரு முறை சிந்திக்குமாறு கூறுகிறார்.

இந்த அறியாமை சேற்றிலிருந்து விடுபட்டு, அறிவொளி பெற்று, அந்த ஒளிக்கும் அப்பால் உள்ள உண்மையை உணர்வதற்கு இறைவனைப் பிரார்த்திப்பதை தவிர வேறு வழி இல்லை. எனவே, பிரார்த்தனை செய்யுங்கள் என்று அழைக்கிறார் அவர்.

वायुर् अनिलम् अमृतम् अथेदं भस्मान्तं शरीरम् ।
ओं क्रतो स्मर कृतं स्मर क्रतो स्मर कृतं स्मर ॥ १७ ॥

வாயுர் அனிலம் அம்ருதம் அதே²த³ம் ப⁴ஸ்மாந்தம் சரீரம் |
ஓம் க்ரதோ ஸ்மர க்ருதம் ஸ்மர க்ரதோ ஸ்மர க்ருதம் ஸ்மர
|| 17

vāyur anilam amṛtam athedaṃ bhasmāntaṃ śarīram |
oṃ krato smara kṛtaṃ smara krato smara kṛtaṃ smara || 17

பொருள்:-

வாயு - உடலில் உள்ள பிராணன்

அம்ருதம் அனிலம் - என்றும் இருக்கின்ற
ஹிரண்யகர்ப்பனான, சமஷ்டி பிராணனுடன் கலந்து
விடட்டும்.

அத இத³ம் பஸ்மாந்தம் - பிறகு இந்த உடனாது அக்னியில்
சாம்பலாகட்டும்

ஓம் க்ரதோ ஸ்மர க்ருதம் - ஹிரண்யகர்ப்பனே,
அக்னிதேவனே நீங்கள் என்னால் செய்யப்பட்ட
நற்காரியங்களை நினைத்துப்பார்த்து தகுந்த கதியை அடைய
உதவ வேண்டும்

க்ரதோ ஸ்மர க்ருதம் ஸ்மர - அக்னிதேவன், நான் செய்த உபாஸனைகளை, நற்காரியங்களை வைத்துக் கொண்டு நற்கதியை அடைய உதவி செய்வீர்களாக. ஏ மனமே நீயும் இதையே நினைப்பாயாக

விளக்கம்:-

17. இந்த உடம்பு சாம்பலாகிவிடும். உடம்பிவிருந்து வெளியியறுகின்ற பிராணன் எங்கும் நிறைந்த அழிவற்ற பிராணனுடன் கலந்து விடும். ஓம் மனமே! செய்தவற்றை நினைத்துப் பார். மனமே இதுவரை செய்தவற்றை நினைத்துப் பார்.

ஒரு இலட்சியத்தை எடுத்துக்கொண்டு முன்னேறும் போது, சில வேளைகளில் நாம் இலட்சியத்தை மறந்து விடுவதுண்டு. அதுப்போல, சிலவேளைகளில் இலட்சிய நாட்டம் நீர்த்துப் போவதும் உண்டு. எனவே தினமும் அதனை நினைவூட்டிக் கொள்வது நல்லது.

இது சுய தூண்டுதல் எனப்படுகிறது. இத்தகைய மந்திரங்கள் நமது வேதங்களிலும் உபநிஷதங்களிலும் ஏராளமாக உள்ளன. அத்தகைய ஒரு மந்திரத்தினை முனிவர் நமக்கு தருகிறார். உபநிஷதங்களை படிக்கும்போது மட்டும் இல்லாமல், இவற்றின் பொருள் உணர்ந்து படிப்பது நாம் நமது இலட்சியத்தில் உறுதியாக இருக்க உதவும்.

இறைவனை நாடிச் செல்பவர்களோ, அல்லது சாதாரண வாழ்க்கை வாழ்பவர்களோ, யாரானாலும் சரி வாழ்வின் நிலையாமையை அவ்வப்போது மனத்திற்கு எடுத்துக் கூறுவது நல்லது. இதனால் வாழும் வாழ்க்கையை நினைத்து பெரிதாக அலட்டிக்கொள்ள வேண்டியதில்லை என்ற உண்மை நம் மனத்திற்கு உறுதிப்படுகிறது.

ஆண்டியும் சரி, அரசனும் சரி அனைவரின் உடம்பும் ஒரு நாள் சாம்பலாகி மண்ணுடன் மண்ணாகப் போகிறது. இதுவரை இந்த உடம்பையும், மனத்தையும் இயக்கிவந்த பிராணன் உடம்பிலிருந்து வெளியேறப் போகிறது. புலன்கள் ஒடுங்கப் போகின்றன. இதுவரை வாழ்ந்த வாழ்க்கை நம்மை விட்டு அகலப் போகிறது என்ற இந்த உண்மையை ஒவ்வொரு நாளும் சிறிது நேரம் சிந்திப்பது வாழ்க்கைக்கு ஒரு புதிய கண்ணோட்டத்தை கொடுக்கும்.

இதுவரை நல்லது செய்யா விட்டாலும், இனியாவது செய்ய வேண்டும், இதுவரை இறைவனை நாடா விட்டாலும், இனியாவது நாட வேண்டும் என்று, உயர் வாழ்க்கைக்கு ஒரு தூண்டுதலை இந்த மந்திரம் இத்தகைய சிந்தனைகள் மூலம் தருகின்றது. எனவேதான், இந்தப் பிரார்த்தனையை ஒரு சுய தூண்டுதலாக நாம் கொள்கிறோம்.

अग्ने नय सुपथा राये अस्मान् विश्वानि देव वयुनानि विद्वान् ।
युयोध्य् अस्मज् जुहुराणाम् एनो भूयिष्ठां ते नम उक्तिं विधेम ॥ १८ ॥

அக்³னே நய சுபதா² ராயே அஸ்மான் விஸ்வானி தே³வ
வயுனானி வித்³வான் |
யுயோட்⁴ய அஸ்மஜ் ஜுஹூராணம் ஏனோ பூ⁴யிஷ்டா²ம் தே
நம உக்திம் விதேம || 18

Agne naya supathā rāye asmān viśvāni deva vayunāni vidvān
|
yuyodhy asmaj juhurāṇam eno bhūyiṣṭhām te nama uktiṁ
vidhema || 18

பொருள்:-

ராயே - செய்த கர்மபலன்களின் போகத்திற்காக

தேவ - அக்னிபகவானே

வஸ்வானி வ்யுனானி - நாங்கள் செய்த அனைத்து
கர்மங்களையும், உபாஸ்னைகளையும்

வித்வான் - அறிந்துள்ள நீங்கள்

அஸ்மாத் ஜஹூராணம் ஏனம் - எங்களிடமிருந்து
கீழான பாவங்களை

யுயோதி4 - நீக்கிவிடுவீர்களாக

தே பூ4யுஷ்டாம் நம: உக்திம் விதே4ம - உங்களுக்கு
பலமுறை நமஸ்காரத்தை சமர்ப்பிக்கின்றோம்

விளக்கம்:-

18. அக்னி தேவஸே, ஓளிப்பொருளே! எங்கள் எல்லா
செயல்களையும் அறிபவன் நீ. வினைப்பயனை
அனுபவிப்பதற்காக எங்களை அனுபவப் பாதையில்
அழைத்துச் செல். எங்களைக் கொடிய தவறுகளிலிருந்து
விலக்கு. உனக்கு மீண்டும் மீண்டும் எங்கள்
வணக்கங்கள்.

தம்மை அனுபவப் பாதையில் அழைத்துச் செல்லுமாறு
பிரார்த்திக்கிறார் முனிவர்.

அனுபவப் பாதை என்பது என்ன?

செயல்கள் பலன்களைத் தருகின்றன. நற்செயல்கள் நல்ல பலன்களையும், தீய செயல்கள் தீய பலன்களையும் தருகின்றன. அதன்மூலமாகப் பலன்கள் வந்தால், அவைகளை அனுபவித்தே ஆகவேண்டும்.

**‘இதுவரை செய்துள்ள செயல்களை அறிந்த இறைவனே!
இனி புதிய செயல்கள் செய்து பலன்கள் வராமல், ஏற்கனவே செய்தவற்றிற்கான பலனை அனுபவிப்பதற்காக மட்டும் எங்கள் வாழ்க்கை அமையட்டும்’**

என்பது இந்த மந்திரத்தின் பொருள். இவ்வாறு இறைவனை நாடி ஒரு பிரார்த்தனை பூர்வமான வாழ்க்கையை நாம் நடத்த வேண்டும் என்ற குறிப்புடன் ஈசாவாஸ்ய உபநிஷதம் நிறைவு பெறுகிறது.

ஓம் தத் சத்

தொகுப்புரை

இதில் வேதாந்தத்தின் மையக்கருத்து கூறப்பட்டுள்ளது. இந்த உலகத்தில் உள்ள படைக்கப்பட்ட அனைத்திலும் ஈஸ்வரனே வியாபித்திருக்கிறார். இந்த உலகத்திற்கு அவரே உபாதான காரணமாக இருக்கிறார். இந்த உலகத்தை ஈஸ்வரனைக் கொண்டு மூடி விடவேண்டும். இருமையை நீக்கி அனைத்திலும் ஈஸ்வர ஸ்வரூபத்தையே பார்க்க வேண்டும்.

இந்த அறிவை தியாகத்தினால் காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டும். தியாகம் என்பது அகங்காரம், மமகாரம் இவைகளை நீக்கிவிடுவதையே குறிக்கின்றது. யாருடைய பொருளையும் அபகரிக்க கூடாது. மேற்சொன்ன அறிவை அடைய தகுதியில்லாதவர்களுக்கு மனதிலுள்ள ராக, துவேஷங்கள் தடையாக இருந்தால் கர்மயோகத்தை செய்து தகுதிபடுத்தி கொள்ள வேண்டும். சாஸ்திர விதித்த கடமைகளை செய்து கொண்டோன் வாழ வேண்டும்.

இப்படி வாழ்வதால் கர்மத்தால் பந்தப்படாமல் ராக, துவேஷங்கள் நீங்கி எது உண்மை எது பொய் என்று

பிரித்தறியும் அறிவை அடைவோம். மேற்சொன்ன அறிவை அடைய தகுதிப்படுத்தும் மேலும், அறியாமையில் உள்ளவர்களை நிந்தனை செய்கின்றது. இத்தகையவர்கள் தன்னைத்தானே கொலை செய்வது போன்ற நிலைக்கு சமானமாகும் என்று கூறுகிறது.

ஆத்ம தத்துவத்தை அத்யாரோப அபவாதம் முறையில் உபதேசிக்கின்றது. இருப்பதை, அனுபவித்துக் கொண்டு இருப்பதால், அவைகளை முதலில் ஏற்றுக் கொண்டு பிறகு அவைகள் மித்யா என்று நீக்கி பிரம்ம ஞானத்தை உபதேசிக்கிறது. பிரம்மத்தின் லட்சணங்களான அசைவற்றது, வேகமாக செயல்படக் கூடியது போன்றவற்றை எடுத்துக்கூறி பிரம்மத்தின் துணைக் கொண்டுதான் பிரபஞ்சம் செயல்படுகின்றது என்பதையும் விவரித்துள்ளது.

இதில் பிரம்ம ஞானத்தினுடைய லட்சணங்களும், பலனும் கூறப்பட்டுள்ளது. யார் எல்லா ஜீவராசிகளையும் தன்னிடத்திலேயும், அவைகளில் தன்னையும் பார்ப்பதே ஞானபலன் லட்சணம். எந்த காலத்தில் இந்த அறிவு நிலைபெறுகின்றதோ அப்போதே அவனிடத்திலிருந்து மோகமும், சோகமும் விடைபெற்று சென்றுவிடும்.

நிறைவு பெற்றது

ஈசாவாஸ்ய உபநிஷதம்

